44 RAPORT PÓŁROCZNY COSAC

Rozwój stosowanych w Unii Europejskiej procedur i praktyk w zakresie kontroli parlamentarnej

Spotkanie przewodniczących COSAC w Kopenhadze dnia 3-4 lipca 2025 roku
Zdjęcie: *Folketinget*

Przygotowany przez sekretariat COSAC i przedłożony podczas:

LXXIV Konferencji Komisji do Spraw Unijnych Parlamentów Unii Europejskiej

30 listopada - 2 grudnia 2025 roku, Kopenhaga

SEKRETARIAT COSAC

MTY 03 R 010, 70 rue Montoyer, B-1047 Bruksela, Belgia
Adres e-mail: secretariat@cosacsecr.ep.europa.eu | Tel.: +32 2 284 3776

Spis treści

KONTEKST 3

STRESZCZENIE 4

UPROSZCZENIE UNIJNEGO PRAWODAWSTWA I PROCEDURY PRZYSPIESZONE 9

CZY DIALOG POLITYCZNY Z KOMISJĄ EUROPEJSKĄ POWINIEN OBEJMOWAĆ ZIELONĄ KARTĘ? 33

KONTEKST

Niniejszy raport jest czterdziestym czwartym raportem półrocznym sekretariatu COSAC.

Raporty półroczne COSAC

XXX posiedzenie COSAC zadecydowało, że sekretariat COSAC będzie przygotowywał oparte na faktach półroczne raporty, które będą publikowane przed każdym posiedzeniem zwyczajnym konferencji. Raporty mają prezentować przegląd zmian w procedurach i praktykach stosowanych w Unii Europejskiej w zakresie kontroli parlamentarnej.
Wszystkie raporty półroczne są dostępne na stronie internetowej IPEX po wejściu na stronę tego przeglądu lub po przejściu do odpowiedniego posiedzenia.

Treść trzech rozdziałów niniejszego raportu półrocznego opiera się na informacjach przekazanych przez parlamenty narodowe państw członkowskich Unii Europejskiej oraz przez Parlament Europejski. Termin przesyłania odpowiedzi na kwestionariusz do 44 Raportu półrocznego ustalono na 15 września 2025 roku.

Zarys niniejszego raportu został przyjęty na spotkaniu trojki prezydencji COSAC, które odbyło się w dniach 3-4 lipca 2025 roku w Kopenhadze.

Co do zasady, raport nie odnosi się do wszystkich Parlamentów lub Izb, które udzieliły odpowiedzi na dane pytanie. Zamiast tego podawane są przykłady ilustrujące.

Warto zauważyć, że w niektórych przypadkach, przy pytaniach wielokrotnego wyboru, respondenci mogli udzielić kilku odpowiedzi. W ten sposób można wyjaśnić ewentualną rozbieżność pomiędzy całkowitą liczbą udzielonych odpowiedzi a całkowitą liczbą respondentów.

Kompletne odpowiedzi otrzymane od 39 izb/parlamentów narodowych z 27 państw członkowskich i od Parlamentu Europejskiego zamieszczono w załączniku, który jest dostępny w zakładce strony internetowej COSAC w portalu IPEX.

Uwagi dotyczące liczb

Spośród 27 państw członkowskich Unii Europejskiej w 15 istnieje parlament jednoizbowy, a w 12- dwuizbowy. Ze względu na istnienie systemów zarówno jedno-, jak i dwuizbowych, w 27 państwach członkowskich Unii Europejskiej jest łącznie 39 izb/parlamentów narodowych.
Parlamenty narodowe Austrii, Irlandii i Hiszpanii, pomimo że są dwuizbowe, przedłożyły jeden zestaw odpowiedzi na kwestionariusz, zatem maksymalna liczba respondentów, uwzględniając Parlament Europejski, wynosi 37. Uzyskano 37 odpowiedzi na kwestionariusz.

STRESZCZENIE

Rozdział 1: Uproszczenie unijnego prawodawstwa i procedury przyspieszone

W pierwszym rozdziale 44 Raportu półrocznego omówiono szereg zagadnień dotyczących sposobu, w jaki parlamenty krajowe kontrolują prawodawstwo UE przyjęte w ramach procedury przyspieszonej.

W ramach pierwszego pytania zapytano parlamenty/izby, czy posiadają stosowne procedury umożliwiające im kontrolę takich wniosków. Dwadzieścia jeden parlamentów/izb odpowiedziało, że nie posiada takich procedur, z kolei szesnaście odpowiedziało, że wdrożyły stosowne procedury. Parlamenty oraz izby, które udzieliły odpowiedzi twierdzącej, zostały następnie poproszone o opisanie w skrócie wspomnianych procedur parlamentarnych; 11 z 16 odpowiedzi wskazywało, że w rzeczywistości nie istnieje oddzielna procedura stosowana w przypadku procedury przyspieszonej i zastosowanie ma ogólny proces kontroli procedur legislacyjnych UE z niezbędnymi zmianami. Respondenci zostali następnie poproszeni o przedstawienie głównych wyzwań związanych z kontrolą procedury przyspieszonej. W odpowiedziach respondenci podkreślali między innymi wyzwania organizacyjne, brak wpływu na procedurę oraz wrażenie osłabienia demokratycznego nadzoru i odpowiedzialności w przypadku procedur przyspieszonych.

Parlamenty oraz izby zapytano również, czy mogą przyjmować opinie w wyniku procedury monitorowania w tego rodzaju przypadkach; 28 z 34 odpowiedziało twierdząco.

Następujące cztery pytania dotyczyły udziału parlamentów i kontroli parlamentarnej w ramach prac nad pakietami Omnibus przyjętymi przez Komisję Europejską w 2025 roku dotyczącymi zrównoważonego rozwoju (pytanie 3); usprawnienia procesów inwestycyjnych (pytanie 4); usprawnienia rolnictwa (pytanie 5); oraz małych spółek o średniej kapitalizacji i zniesienia wymogów dotyczących dokumentów papierowych (pytanie 6). Parlamenty oraz izby poproszono o wskazanie, czy rządy konsultowały się z nimi w sprawie tych wniosków (jeśli tak, to na jakim szczeblu), czy ich rządy opublikowały uzasadnienia lub podobne dokumenty, a na koniec parlamenty oraz izby, które nie przeanalizowały wniosków, poproszono o wyjaśnienie powodów.

Po tych pytaniach, parlamenty oraz izby zapytano, czy ich zdaniem instytucje UE powinny ustanowić jasne kryteria korzystania z przyspieszonej procedury podejmowania decyzji w sprawie wniosków legislacyjnych UE. Spośród 29 parlamentów/izb, które udzieliły odpowiedzi na to pytanie, 22 odpowiedziały twierdząco. W odpowiedzi na prośbę o doprecyzowanie, czy zdaniem parlamentów/izb należy spełnić pewne minimalne warunki, aby umożliwić podejmowanie decyzji w oparciu o przyspieszoną procedurę, pojawiło się kilka propozycji. Niektóre powtarzające się propozycje dotyczyły: a) potrzeby ustalenia jasnych kryteriów stosowania tego mechanizmu i zapewnienia przejrzystości całego procesu; b) konieczności zapewnienia, że stosowanie procedury przyspieszonej będzie uzasadnione, możliwe do wykazania lub zdefiniowane; c) wniosku, że w każdym przypadku należy przestrzegać terminów kontroli zgodności z zasadą pomocniczości. Wybrane parlamenty/izby wyjaśniły także, jak ich zdaniem należy uregulować warunki stosowania procedur przyspieszonych, a niektóre zaproponowały, aby stosowanie procedur przyspieszonych podlegało ocenie. Po tym pytaniu parlamenty/izby miały również możliwość przedstawienia bardziej ogólnych uwag na temat stosowania procedur przyspieszonych, co uczyniło 18 parlamentów/izb, przedstawiając szeroki zakres uwag.

Na koniec zapytano parlamenty/izby, czy kiedykolwiek doświadczyły sytuacji, w której ich rząd nie wywiązał się ze swoich zobowiązań wobec parlamentu/izby ze względu na procedurę przyspieszoną. Cztery parlamenty/izby wskazały, że takie wydarzenie miało miejsce.

Pierwszy rozdział kończy się trzema pytaniami dotyczącymi zasobów administracyjnych w parlamentach krajowych umożliwiających wspieranie posłów i komisji w przeprowadzaniu parlamentarnej kontroli wniosków legislacyjnych UE.

Parlamenty oraz izby poproszono o wskazanie ogólnej liczby pracowników zatrudnionych w ich administracjach odpowiedzialnych za udzielanie pomocy związanej z UE posłom do Parlamentu Europejskiego i komisjom parlamentarnym. Wyniki są widoczne na poniższym wykresie.

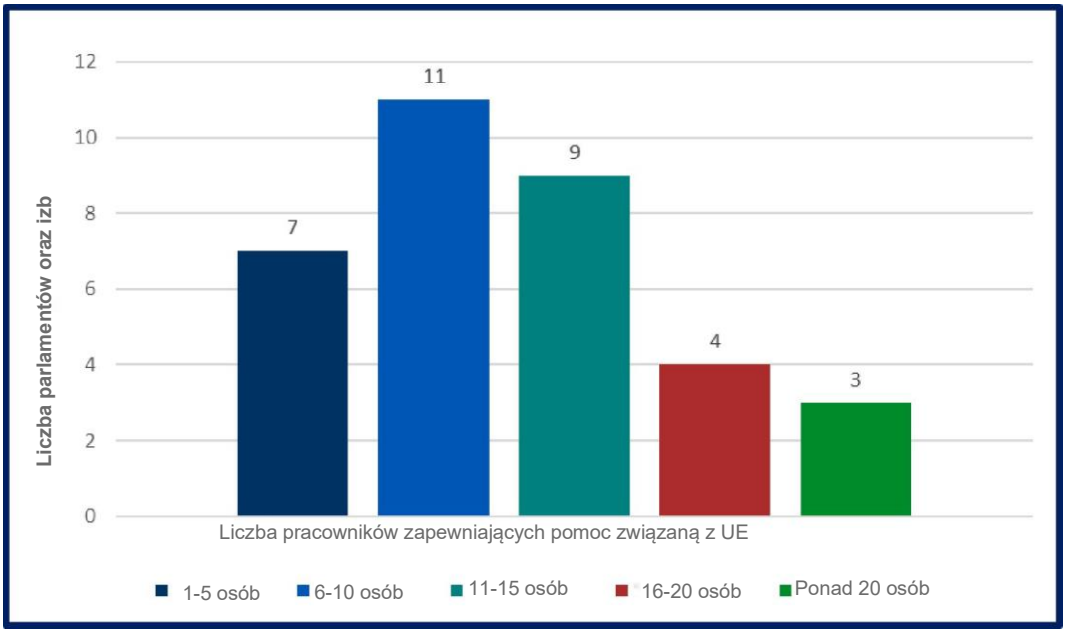

Parlamenty oraz izby poproszono również o wskazanie obszarów administracji, w których pracowali pracownicy, a także usług, jakie administracja świadczyła posłom i komisjom w ich pracy nad pytaniami dotyczącymi spraw UE. W odpowiedzi na pierwsze z tych pytań większość wskazała, że pracownicy byli powiązani z Komisją do Spraw UE, a na drugie, że najczęściej wybieraną opcją były analizy i notatki informacyjne dla komisji w sprawie wniosków legislacyjnych UE.

Rozdział 2: Przejrzystość i dostęp do dokumentów

Drugi rozdział dotyczy przejrzystości i dostępu parlamentów krajowych do informacji o działaniach legislacyjnych UE udostępnianych przez instytucje UE i stosowne rządy.

W pierwszym pytaniu zapytano parlamenty/izby, czy korzystają z Platformy Wymiany Informacji Rady (Council Information Exchange Platform, CIxP), aby uzyskać dostęp do niepublicznych dokumentów Rady. Zdecydowana większość respondentów (28 z 35) odpowiedziała przecząco. Parlamenty, które wskazały, że korzystają z platformy, zostały również zapytane o rodzaj dokumentów, do których mają dostęp - dokumenty WK (robocze), dokumenty ST (standardowe) i dokumenty CM (komunikaty). Wszyscy respondenci poza jednym mieli dostęp do wszystkich trzech rodzajów dokumentów.

Parlamenty/izby zapytano następnie, do jakich kategorii dokumentów niejawnych Rady miały dostęp, począwszy od poziomu Restricted, poprzez Confidential i Secret, aż po Top Secret - lub do żadnego z nich. Dwadzieścia trzy parlamenty/izby odpowiedziały, że nie mają dostępu do żadnych dokumentów. W pytaniu uzupełniającym zapytano parlamenty/izby, od kogo i w jaki sposób uzyskują dostęp do tych dokumentów. Wiele odpowiedzi wskazuje, że parlamenty/izby mają dostęp do dokumentów Rady za pośrednictwem swojego rządu.

Kolejne pytanie dotyczyło dostępu do dokumentów międzyinstytucjonalnych związanych z negocjacjami trójstronnymi, na przykład tak zwanego dokumentu czterokolumnowego. Dwadzieścia sześć parlamentów/izb odpowiedziało, że nie ma dostępu do tego rodzaju dokumentów. Osiem z nich wskazało, że ma do nich dostęp, a niektóre odpowiedzi zawierają dodatkowe uwagi.

Następnie parlamenty oraz izby zapytano, czy korzystają z nowej instytucjonalnej bazy danych - EU Law Tracker. Parlamenty i izby udzieliły 16 odpowiedzi twierdzących i 19 przeczących.

Kolejna część rozdziału dotyczy podstawowych informacji na temat spraw UE przekazywanych przez rządy. Parlamenty oraz izby zapytano o liczbę dokumentów związanych z UE, które otrzymują rocznie od swoich rządów. Odpowiedzi przedstawiono poniżej.

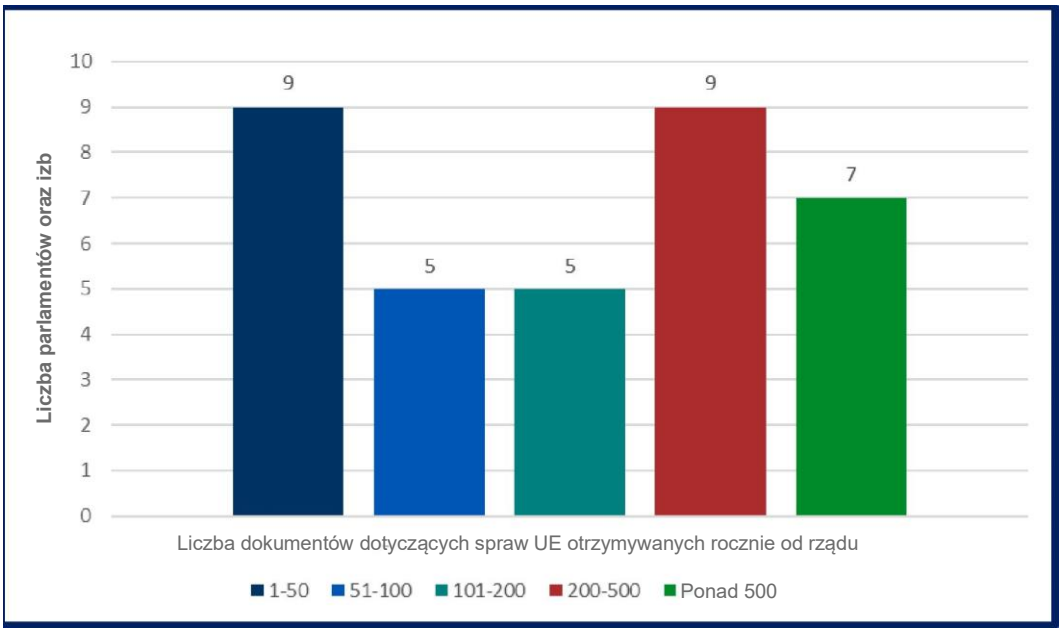

Zapytano również, jakiego rodzaju dokumenty związane z UE przygotowały i przedłożyły poszczególne rządy. Dwadzieścia sześć odpowiedzi wskazuje, że parlamenty/izby otrzymują uzasadnienia, a piętnaście wspomina o innych dokumentach opracowanych lub podpisanych przez ich rząd dotyczących kluczowych obszarów.

Ostatnia część rozdziału drugiego jest poświęcona korzystaniu ze strony internetowej IPEX. Wszystkie parlamenty/izby wskazały, że ich pracownicy korzystają z witryny IPEX w celu uzyskania informacji od innych parlamentów/izb. Respondenci zostali również poproszeni o przedstawienie sugestii dotyczących funkcjonalności witryny IPEX, które można ulepszyć, co zaowocowało dużą liczbą odpowiedzi. Konkretne sugestie koncentrowały się na poprawie a) ogólnej funkcjonalności i doświadczenia użytkownika, b) narzędzi wyszukiwania i nawigacji; c) alertów i powiadomień; d) interoperacyjności i integracji oraz e) dostępu do dokumentów i jakości treści.

W ostatnim pytaniu parlamenty oraz izby zostały również poproszone o przedstawienie dodatkowych uwag i propozycji dotyczących tych zagadnień. Część respondentów skorzystała z tej możliwości.

Rozdział 3: Czy dialog polityczny z Komisją Europejską powinien obejmować zieloną kartę?

Ostatni rozdział 44 Raportu półrocznego dotyczy szeregu pytań związanych z ideą tzw. procedury zielonej karty, a także dialogu politycznego z Komisją Europejską.

W pierwszym pytaniu zapytano parlamenty/izby, czy w ciągu ostatniego roku korzystały z bezpośredniego dialogu politycznego z Komisją. 29 respondentów z 37 odpowiedziało twierdząco. W wyjaśnieniach dotyczących sposobu przystąpienia do dialogu politycznego 23 parlamentów/izb wskazało, że zrobiły to, przedstawiając opinię na temat wniosku ustawodawczego, 22 zaprosiły komisarza do wystąpienia przed parlamentem lub komisją, a osiem złożyło pisemne zapytania do Komisji. Pięć odpowiedzi wyjaśnia sposób wejścia w dialog polityczny za pomocą różnych środków. Kolejne pytanie dotyczyło tego, ile razy parlamenty/izby skorzystały z trzech różnych trybów dialogu politycznego w ciągu ostatniego roku. Dotyczy ono a) liczby opinii przesłanych do Komisji w sprawie wniosku legislacyjnego UE lub innych istotnych inicjatyw UE; b) liczby pisemnych zapytań skierowanych do Komisji w sprawie wniosków legislacyjnych UE i dokumentów konsultacyjnych Komisji oraz c) liczby spotkań z komisarzem, które odbyły się w parlamentach lub w komisji parlamentarnej. Wyniki przedstawiono poniżej.

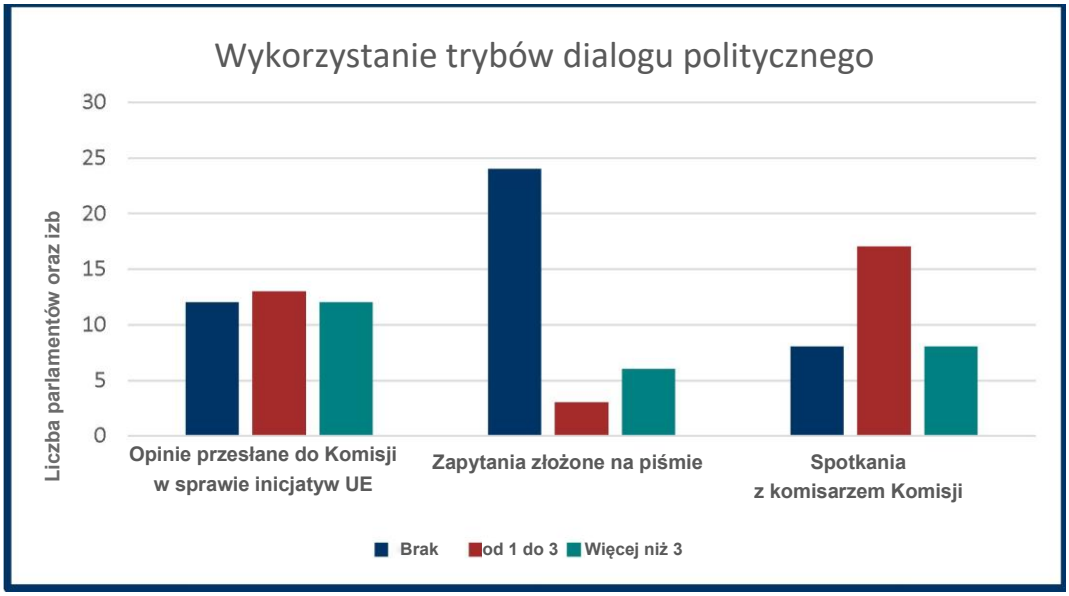

Następnie zapytano parlamenty oraz izby, czy w ciągu ostatnich pięciu lat podjęły próbę zwrócenia się do Komisji o podjęcie działań na szczeblu europejskim w określonym obszarze. Dwanaście parlamentów/izb odpowiedziało twierdząco, przedstawiając krótkie opisy obszarów, których dotyczyły te działania, a także wskazując, czy działania zostały podjęte wspólnie z innymi parlamentami krajowymi.

Następnie parlamentom oraz izbom zadano pytanie, czy uważają, że istniejący dialog polityczny między parlamentami narodowymi a Komisją powinien zostać rozszerzony poprzez mechanizm zielonej karty, który dawałby parlamentom narodowym prawo do zwracania się do Komisji o podjęcie działań w określonej sprawie. Dwadzieścia dziewięć parlamentów/izb udzieliło odpowiedzi na to pytanie, z czego 23 poparły ten pomysł. Respondentów, którzy udzielili odpowiedzi twierdzącej, poproszono o określenie sposobu działania takiego mechanizmu. Większość podkreślała, że taki mechanizm mógłby zwiększyć znaczenie parlamentów narodowych, zwiększyć legitymację demokratyczną i umożliwić parlamentom narodowym odgrywanie bardziej proaktywnej i konstruktywnej roli w tworzeniu polityki. Większość respondentów uważała również, że konieczne byłoby ustanowienie minimalnego progu pozwalającego na uruchomienie mechanizmu. Niektóre parlamenty/izby wskazały również, że ich zdaniem taka zmiana wymagałaby zmiany Traktatów, inne odniosły się do wniosków grupy roboczej COSAC ds. roli parlamentów narodowych ustanowionej w 2022 roku, a niektóre poprosiły o dalsze omówienie tej kwestii podczas posiedzenia plenarnego COSAC.

W ostatnim pytaniu ujętym w raporcie parlamenty/izby zostały poproszone o podzielenie się wszelkimi dodatkowymi propozycjami dotyczącymi wzmocnienia dialogu politycznego. Dziewiętnaście parlamentów/izb parlamentarnych przesłało odpowiedzi na ten wniosek, charakteryzujące się różnym poziomem szczegółowości. Niektóre zagadnienia poruszone przez respondentów to a) potrzeba wcześniejszego i bardziej uporządkowanego zaangażowania parlamentów narodowych w proces legislacyjny UE; b) wezwanie Komisji Europejskiej do większego zaangażowania parlamentów narodowych poprzez udział w działaniach międzyparlamentarnych, w tym poprzez fizyczną reprezentację na posiedzeniach COSAC; c) zwiększenie roli parlamentów narodowych w procesie monitorowania zgodności z zasadą pomocniczości poprzez wydłużenie obowiązującego terminu ośmiu tygodni; d) rozwój i wzmocnienie istniejącej współpracy międzyparlamentarnej i IPEX.

ROZDZIAŁ PIERWSZY

UPROSZCZENIE UNIJNEGO PRAWODAWSTWA I PROCEDURY PRZYSPIESZONE

ROZDZIAŁ PIERWSZY 44 RAPORTU PÓŁROCZNEGO rozpoczyna się od stwierdzenia, że Program prac Komisji Europejskiej na rok 2025 kładzie duży nacisk na uproszczenie. Obejmuje on szereg pakietów Omnibus i innych propozycji uproszczeń dotyczących priorytetowych obszarów działań w całej Unii Europejskiej. Komisja zwraca się do Parlamentu Europejskiego i Rady o rozważenie zastosowania procedury przyspieszonej w pracach nad tymi aktami. W rozdziale przeanalizowano, czy i w jaki sposób parlamentom państw członkowskich UE udaje się kontrolować takie wnioski, gdy są one przyjmowane przez Parlament Europejski i Radę w ramach procedur przyspieszonych.

Rozdział ten zawiera również aneks (pytania 10-12), poświęcony analizie sposobu, w jaki posłowie i komisje parlamentarne otrzymują wsparcie ze strony administracji parlamentarnej w zakresie przeprowadzania parlamentarnej kontroli wniosków legislacyjnych UE. Aneks jest oparty na sprawozdaniu Draghiego w sprawie konkurencyjności UE, które wskazuje na konieczność podjęcia inicjatyw mających na celu wzmocnienie roli parlamentów narodowych i państw członkowskich w kontrolowaniu działalności legislacyjnej unijnych instytucji, w tym poprzez dalsze wspieranie zdolności administracyjnych parlamentów narodowych.

1. W pierwszym pytaniu zapytano parlamenty/izby, czy posiadają **procedury parlamentarne umożliwiające im kontrolę wniosków legislacyjnych UE, które zostały przyjęte w ramach przyspieszonych procedur** w ramach unijnych procesów decyzyjnych. Wszystkie parlamenty/izby udzieliły odpowiedzi na to pytanie. Dwadzieścia jeden parlamentów/izb odpowiedziało, że nie posiada takich procedur, z kolei szesnaście odpowiedziało, że wdrożyły stosowne procedury.

Parlamenty oraz izby**, które odpowiedziały pozytywnie, zostały następnie poproszone o krótkie opisanie procedur parlamentarnych**, które umożliwiają im kontrolę wniosków legislacyjnych UE przyjętych w ramach procedur przyspieszonych.

Jedenaście parlamentów/izb (bułgarskie *Narodno sabrame*, czeska *Poslanecka snbmovna*, estoński *Riigikogu*, fińska *Eduskunta*, niemiecki *Bundestag*, włoska *Camera dei Deputati*, włoski *Senato della Repubblica*, litewski *Seimas*, luksemburska *Chambre des Deputes,* hiszpańskie *Cortes Generales* i szwedzki *Riksdag*) zauważyło, że nie istniała odrębna procedura przyspieszona - zastosowano raczej ogólną procedurę kontroli procedur legislacyjnych UE, dostosowując ją w razie potrzeby. Przykłady obejmują: szybsze przedłożenie przez rząd parlamentowi komunikatu w sprawie tych propozycji (fińska *Eduskunta*), przyspieszenie skierowania wniosku do komisji (niemiecki *Bundestag*) lub wcześniejsze posiedzenie odpowiedniego organu parlamentarnego (hiszpańskie *Cortes Generales*).

W pięciu parlamentach/izbach, które posiadały specjalne mechanizmy umożliwiające im kontrolę wniosków legislacyjnych UE przyjętych w ramach procedury przyspieszonej. Czeski *Senat* zauważył, że w przypadkach procedury przyspieszonej posiedzenie plenarne nie jest wykorzystywane, a uchwała Komisji Spraw Europejskich stanowi opinię Senatu (podczas gdy w ramach zwykłej procedury uchwały w sprawie projektów aktów legislacyjnych UE muszą być przyjmowane przez posiedzenie plenarne). Francuskie *Assemblee nationale* wyjaśnia, że w procedurach przyspieszonych to sekretariat komisji przygotowuje projekt rezolucji w sprawie zatwierdzenia lub odrzucenia danego wniosku i przedkłada go dwóm wyznaczonym sprawozdawcom i przewodniczącemu Komisji do Spraw Europejskich. Francuski *Senat* zauważył, że w procedurach przyspieszonych jest proszony przez rząd o wcześniejsze wycofanie zastrzeżeń do projektu. Polski *Sejm* wskazał, że w ramach procedury przyspieszonej Komisja do Spraw Europejskich ma rozpatrzyć dokument na najbliższym możliwym posiedzeniu. Jeśli nie jest to możliwe ze względu na krótkie terminy ustalone na poziomie UE, Rada Ministrów (tj. rząd) może przyjąć stanowisko bez zwracania się o opinię *Sejmu* (z wyjątkiem przypadków, gdy Rada stanowi jednomyślnie lub gdy propozycja stanowi znaczne obciążenie dla budżetu państwa). W takich pilnych przypadkach Rada Ministrów niezwłocznie przedstawia Komisji oficjalne stanowisko rządu wraz z uzasadnieniem braku wniosku o wydanie opinii. Parlament Europejski zauważył, że art. 170 Regulaminu pozwala na przyjęcie pilnej decyzji w oparciu o sprawozdanie właściwej komisji w trybie priorytetowym w porządku obrad i w ramach procedury uproszczonej. Jest to skuteczne rozwiązanie, gdy istnieje wyraźna większość polityczna do zatwierdzenia określonego tekstu bez poprawek lub z ograniczoną liczbą poprawek. Dotyczy to także pakietu Omnibus.

W drugim pytaniu uzupełniającym **parlamenty/izby poproszono o przedstawienie głównych wyzwań związanych z kontrolą procedur przyspieszonych**. Na to pytanie udzieliło odpowiedzi 16 parlamentów/izb:

Pierwszy zestaw wyzwań dotyczył wyzwań organizacyjnych związanych z dostępnym czasem. Niderlandzka *Eerste Kamer* i hiszpański *Cortes Generales* zauważyły, że często nie przewiduje się posiedzeń odpowiedniej komisji we wskazanym okresie. Polski *Sejm* zauważył, że przeszkodą jest brak wewnętrznej procedury formalnego przyjmowania opinii izby na piśmie. Francuski *Senat* i niemiecki *Bundesrat* zwróciły uwagę na fakt, że w procedurach przyspieszonych dokumenty UE nie są tłumaczone i są dostępne tylko w języku angielskim.

Sześć parlamentów (estoński *Riigikogu*, fińska *Eduskunta*, niemiecki *Bundesrat*, włoska *Camera dei Deputati*, włoski *Senato della Repubblica* i szwedzki *Riksdag*) wskazało także brak wpływu parlamentów krajowych na procedurę, biorąc pod uwagę, że w procedurach przyspieszonych Rada może uzgodnić swoje stanowisko przed upływem terminu kontroli zasady pomocniczości lub przed przedstawieniem opinii przez komisje.

Ponadto niektóre parlamenty/izby (estoński *Riigikogu*, fińska *Eduskunta* i litewski *Seimas*) wskazały bardziej ogólnie na problem osłabienia demokratycznego nadzoru i odpowiedzialności w procedurze przyspieszonej, ponieważ parlamenty/izby nie mają czasu na dokładną analizę i debatę nad wnioskiem oraz jest mniej czasu na uzyskanie opinii ekspertów.

2. Parlamenty/izby zapytano, **czy mogą przyjmować opinie w wyniku procedury monitorowania**. Na to pytanie odpowiedzi udzieliły 34 parlamenty/izby:

Dwadzieścia osiem parlamentów/izb odpowiedziało twierdząco, podczas gdy sześć wskazało, że nie może przyjąć opinii w wyniku procedury monitorowania (belgijska *Kamer van volksvertegenwoordigers/Chambre des representants*, belgijski *Senaat/Senat*, grecki *Vouli ton Ellinon*, irlandzki *House of the Oireachtas*, łotewska *Saeima* i maltańska *Kamra tad-Deputati*).

28 parlamentów/izb, które wskazały, że mogą przyjąć opinię, zapytano następnie, **czy opinie komisji są wiążące** dla rządu.

Jedenaście parlamentów odpowiedziało twierdząco: austriackie *Nationalrat i Bundesrat*, chorwacki *Hrvatski sabor*, duński *Folketing*, estoński *Riigikogu*, włoska *Camera dei Deputati*, włoski *Senato della Repubblica*, litewski *Seimas*, polski *Sejm*, rumuńska *Camera Deputafilor*, rumuński *Senat* i słowacka *Narodna rada*. Pozostałe 17 parlamentów/izb wskazało, że opinie nie są wiążące dla rządu.

3-6. W ramach kolejnych czterech pytań parlamenty/izby zapytano o ich udział i kontrolę w ramach prac nad pakietami Omnibus przyjętymi przez Komisję Europejską w 2025 roku dotyczącymi zrównoważonego rozwoju (pytanie 3); usprawnienia procesów inwestycyjnych (pytanie 4); usprawnienia rolnictwa (pytanie 5); oraz małych spółek o średniej kapitalizacji i zniesienia wymogów dotyczących dokumentów papierowych (pytanie 6).

3. Parlamenty oraz izby zapytano najpierw, **czy rządy skonsultowały się z nimi w sprawie pierwszego pakietu zbiorczego dotyczącego zrównoważonego rozwoju** (COM(2025)80, COM(2025)81 i COM(2025)87). Niemiecki *Bundestag* i Parlament Europejski nie udzieliły odpowiedzi na to pytanie.

Dwadzieścia parlamentów/izb odpowiedziało, że rząd skonsultował się z nimi *przed* zatwierdzeniem stanowiska Rady.

Cztery parlamenty (bułgarskie *Narodno sabranie*, niemiecki *Bundesrat*, węgierski *Orszaggyules* i polski *Senat*) odpowiedziały, że rząd skonsultował się z nimi *po* zatwierdzeniu stanowiska Rady.

Jedenaście parlamentów/izb wskazało, że w ogóle się z nimi nie konsultowano. Były to belgijski *Kamer van volksvertegenwoordigers/Chambre des representants*, belgijski *Senaat/Senat*, chorwacki *Hrvatski sabor*, cypryjski *Vouli ton Antiprosopon*, francuski *Assemblee nationale*, grecki *Vouli ton Ellinon*, luksemburski *Chambre des Deputes*, maltańska *Kamra tad-Deputati,* portugalska *Assembleia da Republica*, rumuńska *Camera Deputafilor* i

hiszpańskie *Cortes Generales*.

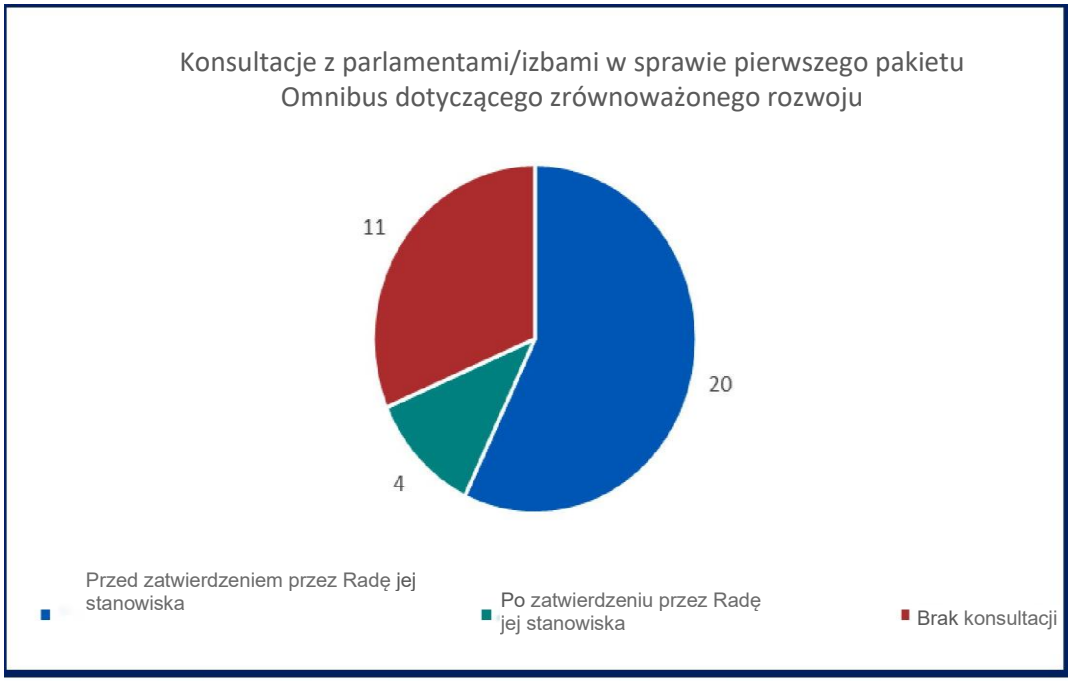

Parlamenty oraz izby, z którymi przeprowadzono konsultacje, zostały następnie poproszone o określenie, na jakim szczeblu odbyły się rzeczone spotkania. Czternaście z nich odnotowało, że miało to miejsce na poziomie Komisji do Spraw Europejskich (bułgarskie *Narodno sabranie*, czeska *Poslanecka snemovna*, czeski *Senat,* duński *Folketing*, francuski *Senat,* niemiecki *Bundesrat,* węgierski *Orszaggyules*, włoska *Camera dei Deputati*, litewski *Seimas*, polski *Sejm,* polski *Senat,* słowacka *Narodna rada,* słoweński *Drzavni zbor* i hiszpańskie *Cortes Generales*). Cztery parlamenty/izby wskazały, że konsultacje zostały przeprowadzone na poziomie odpowiedniej komisji sektorowej: holenderska *Eerste Kamer,* holenderska *Tweede Kamer,* irlandzkie *Houses of the Oireachtas* i rumuński *Senat*. Osiem parlamentów/izb przekazało dodatkowe informacje. Siedem z nich (austriackie *Nationalrat i Bundesrat*, estoński *Riigikogu*, fińska *Eduskunta*, włoski *Senato della Repubblica*, litewski *Seimas*, słoweński *Drzavni svet* i szwedzki *Riksdag*) wskazało, że konsultowano się zarówno z Komisją do Spraw Europejskich, jak i odpowiednią komisją sektorową. Niemiecki *Bundestag* poinformował, że konsultacje odbyły się za pośrednictwem parlamentarnej platformy informacyjnej dotyczącej spraw UE, wykorzystywanej przez wszystkich przedstawicieli do parlamentu.

W drugim pytaniu uzupełniającym zapytano parlamenty/izby, **czy rządy przekazały parlamentowi/izbie uzasadnienie bądź inne pisemne lub ustne informacje** na temat dossier. Dwadzieścia dwa parlamenty/izby odpowiedziały twierdząco, stwierdzając jednocześnie, że informacje zostały przekazane zgodnie ze zwykłymi obowiązkami. Francuskie *Assemblee nationale* poinformowało, że nie zostały przekazane żadne informacje. Trzy parlamenty/izby wybrały opcję „Inne" (bułgarskie *Narodno sabranie,* maltańska *Kamra tad-Deputati* i hiszpańskie *Cortes Generales*). Hiszpańskie *Cortes Generales* wyjaśniły, że rząd nie

konsultował się z Parlamentem w sprawie wspomnianych inicjatyw, ale zgodnie z przepisami i zwyczajową praktyką Wspólny Komitet do Spraw Unii Europejskiej przyjął rezolucje dotyczące zgodności każdej z trzech propozycji zawartych w pierwszym pakiecie Omnibus w sprawie zrównoważonego rozwoju z zasadą pomocniczości.

W ramach trzech rezolucji uznano, że propozycje są zgodne z zasadą pomocniczości.

Parlamenty oraz izby**, które nie przeanalizowały pierwszego pakietu Omnibus w sprawie zrównoważonego rozwoju, zostały poproszone o wyjaśnienie przyczyn**. Pięć parlamentów/izb (belgijska *Kamer van volksvertegenwoordigers/Chambre des representants*, belgijski *Senaat/Senat*, cypryjski *Vouli ton Antiprosopon*, grecki *Vouli ton Ellinon* i rumuńska *Camera Deputafilor*) odpowiedziało, że wniosek nie był planowany do rozpatrzenia (np. nie znajdował się na wybranej liście priorytetów lub nie został wybrany do rozpatrzenia z innych powodów). Chorwacki *Hrvatski sabor* wskazał, że wniosek powinien zostać przeanalizowany, ale nie został skonsultowany z rządem. Pięć parlamentów/izb wybrało opcję „Inne". Maltańska *Kamra tad-Deputati* zauważyła, że rząd nie przesłał jeszcze swojego stanowiska w sprawie wspomnianych pakietów. Luksemburska *Chambre des Deputes* zauważyła, że tylko jeden z wniosków wpłynął do Parlamentu i nie przeprowadzono żadnych konsultacji z rządem. Francuskie *Assemblee nationale* poinformowało, że nie otrzymało żadnego pakietu informacyjnego i że wniosek nie był również przedmiotem żadnej propozycji rezolucji ze strony któregokolwiek z posłów. Portugalska *Assembleia da Republica* wyjaśniła, że rząd nie był zobowiązany do konsultowania się z parlamentem w tych sprawach, a ponadto ze względu na wybory parlamentarne, które odbyły się 18 maja 2025 roku, nie było możliwe zbadanie tych europejskich inicjatyw w ramach zwykłej procedury parlamentarnej.

4. Następnie zapytano parlamenty/izby, **czy rządy konsultowały się z nimi w sprawie drugiego pakietu Omnibus dotyczącego uproszczenia inwestycji** (COM(2025)84). Parlament Europejski nie udzielił odpowiedzi na to pytanie.

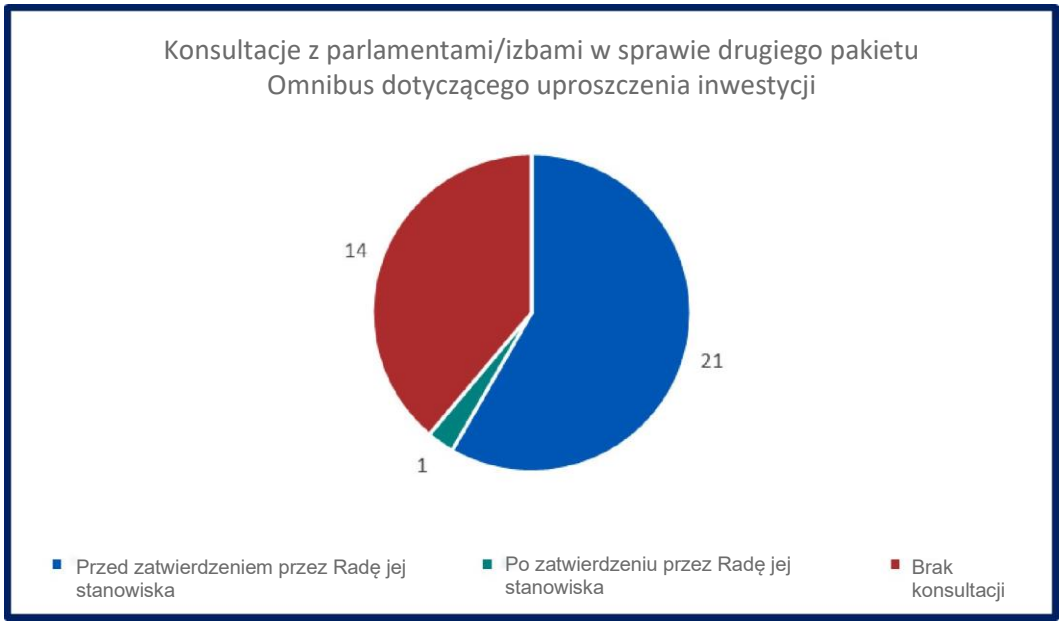

Dwadzieścia jeden parlamentów/izb odpowiedziało, że rząd skonsultował się z nimi *przed* zatwierdzeniem stanowiska Rady.

Bułgarskie *Narodno sabranie* poinformowało, że rząd skonsultował się z nim *po* zatwierdzeniu jego stanowiska Rady.

Czternaście parlamentów/izb wskazało, że nie odbyły się żadne konsultacje: belgijska *Kamer van volksvertegenwoordigers/ Chambre des representants*, belgijski *Senaat/Senat*, chorwacki *Hrvatski sabor*, cypryjski *Vouli ton Antiprosopon*, estoński *Riigikogu*, francuskie *Assemblee nationale,* grecki *Vouli ton Ellinon*, węgierski *Orszaggyules* , luksemburska *Chambre des Deputes,* maltańska *Kamra tad-Deputati,* portugalska *Assembleia da Republica,* rumuńska *Camera Depukiljlor*, słowacka *Narodna rada* i hiszpańskie *Cortes Generales*.

Parlamenty oraz izby**, z którymi przeprowadzono konsultacje, zostały następnie poproszone o określenie, na jakim szczeblu odbyły się rzeczone spotkania.** Dziesięć z nich (czeska *Poslanecka snemovna*, duński *Folketing*, francuski *Senat,* niemiecki *Bundesrat,* włoska *Camera dei Deputati*, łotewska *Saeima*, polski *Sejm,* polski *Senat,* rumuński *Senat* i słoweński *Drzavni zbor*) odpowiedziało, że odbyły się na szczeblu Komisji do Spraw Europejskich. Holenderskie *Eerste Kamer* i *Tweede Kamer* odpowiedziały, że konsultacje zostały przeprowadzone na szczeblu odpowiedniej komisji sektorowej. Jedenaście parlamentów/izb wybrało opcję „Inne". Sześć z nich (austriackie *Nationalrat i Bundesrat*, fińska *Eduskunta*, włoski *Senato della Repubblica*, litewski *Seimas*, słoweński *Drzavni svet* i szwedzki *Riksdag*) wskazało, że zasięgnięto opinii zarówno Komisji do Spraw Europejskich, jak i odpowiednich komisji sektorowych. Czeski *Senat* poinformował, że konsultacje objęły Komisję do Spraw Europejskich i posiedzenie plenarne. Podobnie jak w poprzednim pytaniu, niemiecki *Bundestag* odniósł się do parlamentarnej platformy informacyjnej dotyczącej spraw UE. Ponadto hiszpańskie *Cortes Generales* zauważyły, że rząd nie zasięgnął opinii parlamentu, ale Wspólny Komitet do Spraw UE przyjął rezolucję, w której uznał wniosek za zgodny z zasadą pomocniczości.

W drugim pytaniu uzupełniającym zapytano parlamenty/izby**, czy rządy przekazały parlamentowi/izbie uzasadnienie bądź inne pisemne lub ustne informacje** na temat dossier. Dwadzieścia jeden parlamentów/izb odpowiedziało twierdząco, stwierdzając jednocześnie, że informacje zostały przekazane zgodnie ze zwykłymi obowiązkami. Bułgarskie *Narodno sabranie* poinformowało, że parlament nie otrzymał żadnych informacji. Szwedzki *Riksdag* zauważył, że rząd przedstawił informacje Komisji Finansów, zanim Rada przyjęła swoje stanowisko. Po przyjęciu stanowiska przez Radę Komisja zwróciła się do rządu z prośbą o konsultacje, które zostały przeprowadzone.

Parlamenty oraz izby**, które nie przeanalizowały drugiego pakietu Omnibus dotyczącego uproszczenia inwestycji, zostały następnie poproszone o wyjaśnienie przyczyn**. Osiem parlamentów/izb (belgijska *Kamer van volksvertegenwoordigers/Chambre des representants*, belgijski *Senaat/Senat*, cypryjski *Vouli ton Antiprosopon*, grecka *Vouli ton Ellinon,* węgierski *Orszaggyules,* luksemburska *Chambre des Deputes,* rumuńska *Camera Depukiljlor* i słowacka *Narodna rada*) odpowiedziało, że wniosek nie był planowany do rozpatrzenia (np. nie był częścią priorytetów lub nie został wybrany do kontroli z normalnych powodów). Chorwacki *Hrvatski sabor* wskazał, że wniosek powinien zostać przeanalizowany, ale nie został skonsultowany z rządem. Pięć parlamentów/izb wybrało opcję „Inne". Spośród nich francuskie *Assemblee nationale,* maltańska *Kamra tad-Deputati* i portugalska *Assembleia da Republica* wskazały powody, które padły w odpowiedzi na poprzednie pytanie.

5. Następnie zapytano parlamenty/izby, **czy ich rządy konsultowały się z nimi w sprawie trzeciego pakietu Omnibus dotyczącego uproszczeń we wspólnej polityce rolnej** (COM(2025)236). Wszystkie parlamenty/izby parlamentarne udzieliły odpowiedzi na to pytanie.

Dziewiętnaście parlamentów/izb odpowiedziało, że rząd skonsultował się z nimi *przed* zatwierdzeniem stanowiska Rady.

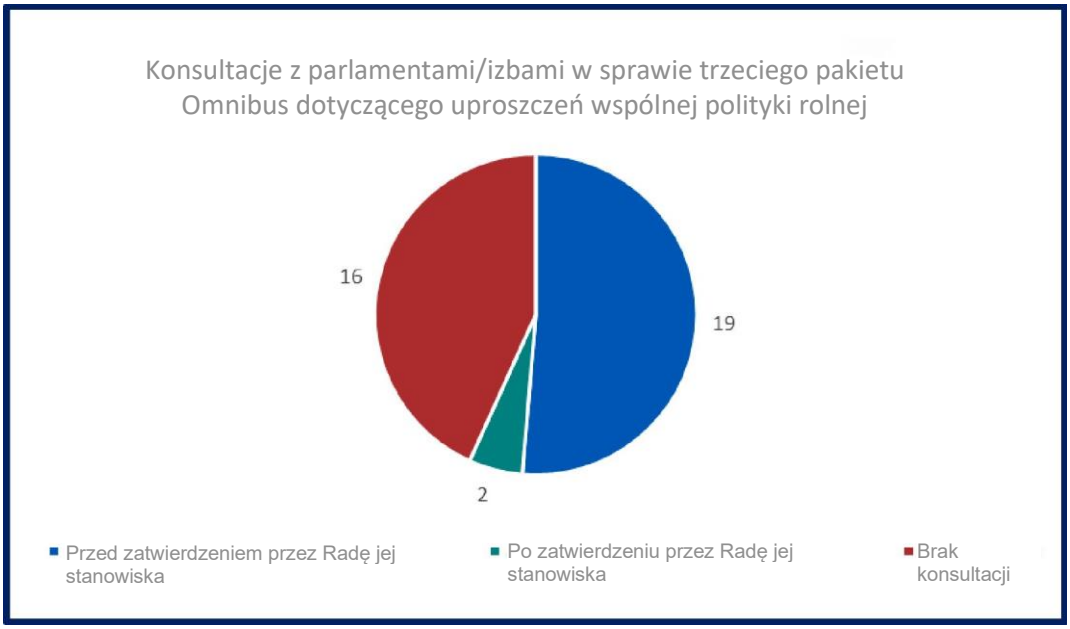

Dwa parlamenty oraz izby, bułgarskie *Narodno sabranie* i Parlament Europejski, wskazały, że rząd skonsultował się z nimi *po* zatwierdzeniu stanowiska Rady.

Szesnaście parlamentów/izb wskazało, że nie odbyły się konsultacje z rządem. Były to belgijska *Kamer van volksvertegenwoordigers/ Chambre des representants*, belgijski *Senaat/Senat*, chorwacki *Hrvatski sabor*, cypryjski *Vouli ton Antiprosopon*, czeska *Poslanecka snemovna*, francuskie *Assemblee nationale,* grecki *Vouli ton Ellinon*, węgierski *Orszaggyules,* irlandzki *Houses of the Oireachtas*, luksemburska *Chambre des Deputes,* maltańska *Kamra tad-Deputati,* portugalska *Assembleia da Republica,* rumuńska *Camera Deputafilor*, słowacka *Narodna rada* i hiszpańskie *Cortes Generales*.

Parlamenty oraz izby**, z którymi przeprowadzono konsultacje, zostały następnie poproszone o określenie, na jakim szczeblu odbyły się rzeczone spotkania.** Dziewięć z nich (duński *Folketing*, estoński *Riigikogu*, francuski *Senat,* niemiecki *Bundesrat,* włoska *Camera dei Deputati*, łotewska *Saeima*, polski *Sejm,* polski *Senat* i słoweński *Drzavni zbor*) odnotowało, że odbyło się to na poziomie Komisji do Spraw Europejskich. Cztery parlamenty/izby wskazały, że konsultacje zostały przeprowadzone na szczeblu odpowiedniej komisji sektorowej: holenderska *Eerste Kamer,* holenderska *Tweede Kamer,* włoski *Senato della Repubblica* i Parlament Europejski. Dziesięć parlamentów/izb wybrało opcję „Inne".

Sześć z nich wskazało, że rząd konsultował się zarówno z Komisją do Spraw Europejskich, jak i odpowiednimi komisjami sektorowymi: austriackie *Nationalrat i Bundesrat*, czeski *Senat*, fińska *Eduskunta*, litewski *Seimas*, słoweński *Drzavni svet* i szwedzki *Riksdag*. Podobnie jak w

poprzednich pytaniach, niemiecki *Bundestag* nawiązał do parlamentarnej platformy informacyjnej dotyczącej spraw UE, a hiszpańskie *Cortes Generales* zauważyły, że pomimo braku konsultacji z rządem, Wspólny Komitet do Spraw UE uznał pakiet za zgodny z zasadą pomocniczości.

Podobnie jak w poprzednich pytaniach, tu także zapytano parlamenty/izby **, czy rządy przekazały parlamentowi/izbie uzasadnienie bądź inne pisemne lub ustne informacje** na temat dossier. Dziewiętnaście parlamentów/izb odpowiedziało, że informacje te zostały przekazane zgodnie z ich zwykłymi obowiązkami. Parlament Europejski wskazał, że informacje te zostały przekazane dobrowolnie. Bułgarskie *Narodno sabranie* wskazało, że nie otrzymało żadnych informacji, a rumuński *Senat* wybrał opcję „Inne", ale nie przekazał żadnych dodatkowych uwag.

Parlamenty oraz izby**, które nie przeanalizowały trzeciego pakietu Omnibus w sprawie uproszczeń wspólnej polityki rolnej, zostały poproszone o wyjaśnienie przyczyn**. Siedem parlamentów/izb (belgijska *Kamer van volksvertegenwoordigers/Chambre des representants*, belgijski *Senaat/Senat*, cypryjski *Vouli ton Antiprosopon*, grecka *Vouli ton Ellinon,* węgierski *Orszaggyules,* luksemburska *Chambre des Deputes* i rumuńska *Camera Deputafilor*) odpowiedziało, że wniosek nie był planowany do rozpatrzenia (np. nie był częścią priorytetów lub nie został wybrany do kontroli z normalnych powodów). Chorwacki *Hrvatski sabor* wskazał, że wniosek powinien zostać przeanalizowany, ale nie został skonsultowany z rządem. Sześć parlamentów/izb wybrało opcję „Inne". Czeska *Poslanecka snemovna* wyjaśniła, że Komisja do Spraw Europejskich nie spotkała się od czasu publikacji pakietu ze względu na okres przedwyborczy. Słowacka *Narodna Rada* odpowiedziała, że pakiet nie został do tej pory przeanalizowany, ale debata na jego temat jest planowana w najbliższym czasie. Francuskie *Assemblee nationale,* maltańska *Kamra tad-Deputati* i portugalska *Assembleia da Republica* wskazały powody, które padły w odpowiedzi na poprzednie pytanie.

---

6. Na koniec zapytano parlamenty/izby, czy rząd skonsultował się z nimi w sprawie **czwartego pakietu Omnibus dotyczącego małych spółek o średniej kapitalizacji i zniesienia wymogów dotyczących dokumentacji papierowej** (COM(2025)0501). Bułgarskie *Narodno sabranie* i Parlament Europejski nie udzieliły odpowiedzi na to pytanie.
Dziewiętnaście parlamentów/izb odpowiedziało, że rząd skonsultował się z nimi *przed* zatwierdzeniem stanowiska Rady.
Szesnaście parlamentów/izb wskazało, że nie przeprowadzono z nimi konsultacji: belgijska *Kamer van volksvertegenwoordigers/ Chambre des representants*, belgijski *Senaat/Senat*, chorwacki *Hrvatski sabor*, cypryjski *Vouli ton Antiprosopon*, czeska *Poslanecka snemovna*, francuskie *Assemblee nationale,* grecki *Vouli ton Ellinon*, węgierski *Orszaggyules* , litewski *Seimas* , luksemburska *Chambre des Deputes* , maltańska *Kamra tad-Deputati* , portugalska *Assembleia da Republica,* rumuńska *Camera Deputafilor*, słowacka *Narodna rada,* hiszpańskie *Cortes Generales* i szwedzki *Riksdag*).

Parlamenty oraz izby**, z którymi przeprowadzono konsultacje, zostały następnie poproszone o określenie, na jakim szczeblu odbyły się rzeczone spotkania.** Jedenaście z nich (czeski *Senat,* duński *Folketing,* francuski *Senat,* niemiecki *Bundesrat*, włoska *Camera dei Deputati*, włoski *Senato della Repubblica*, łotewska *Saeima,* polski *Sejm,* polski *Senat,* rumuński *Senat* i słoweński *Drzavni zbor*) odpowiedziało, że konsultacje odbyły się na szczeblu Komisji do Spraw Europejskich. Trzy parlamenty/izby wskazały, że konsultacje zostały przeprowadzone na szczeblu odpowiedniej komisji sektorowej: holenderska *Eerste Kamer,* holenderska *Tweede Kamer* i irlandzkie *Houses of the Oireachtas*. Osiem parlamentów/izb wybrało opcję „Inne". Trzy z nich (austriackie *Nationalrat i Bundesrat*, estoński *Riigikogu* i słoweński *Drzavni svet)* wskazały, że konsultowano się zarówno z Komisją do Spraw Europejskich, jak i odpowiednimi komisjami sektorowymi. Fińska *Eduskunta* podkreśliła, że zamierza przyjąć swoje stanowisko wkrótce po przerwie letniej, kontaktując się zarówno z Komisja do Spraw Europejskich, jak i komisjami sektorowymi, o ile pozwoli na to czas. Podobnie jak w odpowiedzi na poprzednie pytanie, niemiecki *Bundestag* odniósł się do parlamentarnej platformy informacyjnej dotyczącej spraw UE, wykorzystywanej przez wszystkich posłów do parlamentu. Hiszpańskie *Cortes Generales* zauważyły, że rząd nie skonsultował się z Parlamentem, ale Wspólna Komisja do Spraw UE zamierza przyjąć rezolucję dotyczącą zgodności czwartego pakietu Omnibus z zasadą pomocniczości, która nie została ona jeszcze przyjęta.

Następnie parlamenty/izby zapytano**, czy ich rządy przekazały im uzasadnienie lub inne pisemne lub ustne informacje** na temat dossier. Dwadzieścia parlamentów/izb odpowiedziało, że informacje te zostały przekazane zgodnie z ich zwykłymi obowiązkami. Bułgarskie *Narodno sabranie* wybrało opcję „Inne", nie podając żadnych dodatkowych informacji.

Parlamenty oraz izby**, które nie przeanalizowały czwartego pakietu Omnibus zostały poproszone o wyjaśnienie przyczyn**. Siedem parlamentów/izb (belgijska *Kamer van volksvertegenwoordigers/Chambre des representants,* belgijski *Senaat/Senat*, chorwacki *Hrvatski sabor,* cypryjski *Vouli ton Antiprosopon,* węgierski *Orszaggyules,* luksemburska *Chambre des Deputes* i rumuńska *Camera Deputafilor*) wyjaśniło, że wniosek nie był planowany do rozpatrzenia (nie był częścią priorytetów lub nie został wybrany do kontroli z normalnych powodów). Dziewięć parlamentów/izb wybrało opcję „Inne". Francuskie *Assemblee nationale,* maltańska *Kamra tad-Deputati* i portugalska *Assembleia da Republica* wskazały powody, które padły w odpowiedzi na poprzednie pytanie. Czeska *Poslanecka snemovna* ponownie wyjaśniła, że Komisja do Spraw Europejskich nie spotkała się od czasu publikacji pakietu ze względu na okres przedwyborczy. Litewski *Seimas*, słowacka *Narodna rada* i szwedzki *Riksdag* poinformowały, że pakiet nie został jeszcze przeanalizowany, ale jego analiza została zaplanowana na nadchodzący okres zgodnie z regularnymi procedurami.

---

7. Następnie zapytano parlamenty/izby, czy ich zdaniem instytucje UE powinny ustanowić jasne kryteria korzystania z przyspieszonej procedury podejmowania decyzji w sprawie wniosków legislacyjnych UE. Spośród 29 parlamentów/izb, które udzieliły odpowiedzi na to pytanie, 22 odpowiedziały twierdząco, a siedem parlamentów/izb odpowiedziało przecząco (belgijska *Kamer van volksvertegenwoordigers/Chambre des representants,* czeski *Senat*, włoska *Camera dei deputati,* łotewska *Saeima*, polski *Senat,* słowacka *Narodna rada* i słoweński *Drzavni svet*). Osiem parlamentów/izb pominęło to pytanie (holenderska *Eerste Kamer,* fińska *Eduskunta,* niemiecki *Bundestag,* portugalska *Assembleia da Republica,* słoweński *Drzavni zbor,* hiszpańskie *Cortes Generales,* szwedzki *Riksdag* i Parlament Europejski).

Parlamenty oraz izby, które odpowiedziały twierdząco, zostały poproszone o **wskazanie, czy ich zdaniem należy spełnić pewne minimalne warunki, aby umożliwić podejmowanie decyzji w trybie przyspieszonym**. Na to pytanie udzieliło odpowiedzi dwadzieścia pięć parlamentów/izb. Poniżej uwzględniono niektóre z najczęściej wysuwanych pomysłów. Pełne i wyczerpujące odpowiedzi można znaleźć w załączniku do raportu.

Wiele parlamentów/izb wspomniało, że ich zdaniem jasność bądź przejrzystość miały duże znaczenie przy opisywaniu i proponowaniu pewnych minimalnych warunków związanych z wykorzystaniem przyspieszonej procedury decyzyjnej (austriackie *Nationalrat* i *Bundesrat,* bułgarskie *Narodno sabranie* , czeska *Poslanecka snemovna,* czeski *Senat*, cypryjski *Vouli ton Antiprosopon,* duński *Folketing,* holenderska *Tweede Kamer*, estoński *Riigikogu*, irlandzkie *Houses of the Oireachtas,* litewski *Seimas*, polski *Sejm*, rumuński *Senat* i hiszpańskie *Cortes Generales*). W szczególności podkreślano jasne kryteria stosowania mechanizmów i przejrzystość całego procesu.

Inną kwestią, która powtarzała się w odpowiedziach parlamentów/izb, było to, że pilność związana z wykorzystaniem przyspieszonej procedury powinna być uzasadniona, możliwa do wykazania lub zdefiniowana (austriackie *Nationalrat* i *Bundesrat*, cypryjski *Vouli ton Antiprosopon*, duński *Folketing,* łotewska *Saeima* i polski *Sejm*). W tym względzie chorwacki *Hrvatski sabor* i holenderska *Tweede Kamer* wyjaśniły, że ich zdaniem zamierzone zastosowanie

procedury przyspieszonej powinno być wskazane na etapie programu prac Komisji.

Inny temat poruszony w odpowiedziach kilku parlamentów/izb dotyczył kontroli zasady pomocniczości. Bułgarskie *Narodno sabranie*, chorwacki *Hrvatski sabor,* cypryjski *Vouli ton Antiprosopon* i maltańska *Kamra tad-Deputati* podkreśliły, że stosowanie procedur przyspieszonych powinno uwzględniać odpowiedni czas na kontrole pomocniczości i proporcjonalności. Bułgarskie *Narodno sabranie* uważa (podobnie jak szereg innych parlamentów/izb), że rola parlamentów/izb powinna być chroniona poprzez umożliwienie im przewidywania i przygotowania się do skróconych terminów kontroli oraz poprzez zapewnienie, że stosowanie procedur przyspieszonych nie ogranicza nadmiernie nadzoru parlamentarnego i mechanizmu kontroli pomocniczości. Chorwacki *Hrvatski sabor* i maltańska *Kamra tad-Deputati* argumentowały, że procedura przyspieszona nie powinna być stosowana przynajmniej do czasu wygaśnięcia terminu kontroli zasady pomocniczości.

Niektóre parlamenty/izby określiły również, w jaki sposób ich zdaniem warunki korzystania z procedury przyspieszonej powinny być regulowane i uzasadniane zgodnie z zasadami określonymi w Traktacie o Unii Europejskiej (cypryjski *Vouli ton Antiprosopon* i węgierski *Orszaggyules*). Niektóre parlamenty oraz izby podkreśliły również znaczenie nieprzekraczania lub podważania uprawnień instytucji UE. W tym względzie rumuńska *Camera Deputafilor* odpowiedziała, że kryteria procedury przyspieszonej powinny opierać się na konkretnych ramach prawnych i nie powinny wykraczać poza uprawnienia legislacyjne Parlamentu Europejskiego. Rumuński *Senat* odpowiedział, że kryteria stosowania procedury przyspieszonej muszą być oparte na jasnych ramach prawnych i nie mogą podważać ani wykraczać poza prerogatywy legislacyjne Komisji Europejskiej.

Ponadto niektóre parlamenty oraz izby zasugerowały również, że należy ocenić stosowanie procedury przyspieszonej. Cypryjski *Vouli ton Antiprosopon* zauważył, że powinna odbywać się ocena post-hoc lub przegląd w celu oceny wykorzystania i wpływu procedury przyspieszonej. To samo twierdzi włoska *Camera dei deputati*, która zaproponowała, aby stosowanie procedury przyspieszonej zawsze wymagało przeprowadzenia oceny skutków.

---

8. Parlamenty oraz izby zapytano, czy **mają jeszcze jakieś uwagi** dotyczące stosowania przez Komisję, Radę i Parlament Europejski procedur przyspieszonych w procesach decyzyjnych UE. Osiemnaście parlamentów/izb udzieliło odpowiedzi, a 19 pominęło to pytanie. Poniżej znajdują się niektóre z sugestii przedstawionych przez parlamenty/izby.

Chorwacki *Hrvatski sabor* odpowiedział, że jego zdaniem parlamenty/izby powinny być oficjalnie informowane o stosowaniu procedury przyspieszonej. Cypryjski *Vouli ton Antiprosopon* odpowiedział, że przypadki, w których stosowane są procedury przyspieszone, powinny być jasno komunikowane i uzasadniane. Cypryjski *Vouli ton Antiprosopon* argumentował, że parlamenty/izby powinny być informowane tak wcześnie, jak to możliwe, gdy oczekuje się, że wniosek ustawodawczy będzie rozpatrywany w ramach procedury przyspieszonej, argumentując, że wczesne powiadomienie umożliwi parlamentom/izbom odpowiednie dostosowanie ich wewnętrznych procedur i uniknięcie opóźnień w wykonywaniu ich obowiązków kontrolnych.

Holenderska *Tweede Kamer* odpowiedziała, że uważa za istotne, aby stosowanie

przyspieszonych procedur było zawsze podawane do wiadomości publicznej, ogłaszane w odpowiednim czasie i oparte na jasnych i przejrzystych kryteriach, a także opatrzone dokładnym uzasadnieniem.

Włoski *Senato della Repubblica* odpowiedział, że procedury przyspieszone stanowią doskonałe narzędzie do uproszczenia procedur legislacyjnych, zwłaszcza w przypadku wniosków dotyczących kwestii o szczególnym znaczeniu dla społeczeństwa. Argumentował, że najważniejszą rzeczą do omówienia jest umożliwienie parlamentom/izbom uzyskania informacji z pierwszej ręki na temat harmonogramu wniosków legislacyjnych, aby mieć możliwość kontroli ich zgodności z zasadami pomocniczości i proporcjonalności w odpowiednim czasie.

Polski *Sejm* odpowiedział, że procedura przyspieszona powinna być zarezerwowana tylko dla wyjątkowych przypadków, w których jej zastosowanie jest uzasadnione istotnym interesem UE lub sytuacją nadzwyczajną. Uznał, że we wszystkich innych przypadkach stosowanie takiej procedury może być kwestionowane, ponieważ ogranicza ona czas parlamentów krajowych na analizę wniosków legislacyjnych, podważając tym samym legitymację demokratyczną i przejrzystość procesu legislacyjnego UE.

Szwedzki *Riksdag* uznał, że ważne jest, aby procedura przyspieszona była stosowana powściągliwie i tylko w należycie uzasadnionych i pilnych przypadkach oraz aby parlamenty oraz izby były informowane w przypadkach, w których ośmiotygodniowy okres na kontrole zgodności z zasadą pomocniczości nie zostanie zapewniony. Zauważył, że ważne jest, aby kontrole zasady pomocniczości przeprowadzane przez parlamenty oraz izby mogły zostać przeprowadzone przed rozpoczęciem negocjacji w sprawie wniosków. W przeciwnym razie kontrole pomocniczości przeprowadzane przez parlamenty/izby mogą stracić na znaczeniu. Ponadto szwedzki *Riksdag* zauważył, że istnieje również powód do rozważenia, w jaki sposób uzasadnione opinie przedłożone w terminie ośmiu tygodni zgodnie z Protokołem w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności są traktowane na szczeblu UE, w przypadkach gdy instrument prawny został przyjęty przed upływem tego terminu.

Parlament Europejski zauważył, że pakiety Omnibus uchwalone w tej kadencji mają wspólny cel ogólny, a mianowicie zwiększenie konkurencyjności przy jednoczesnej ochronie celów gospodarczych, społecznych i środowiskowych oraz usprawnieniu i harmonizacji ram regulacyjnych, zmniejszając w ten sposób obciążenia administracyjne i koszty przestrzegania przepisów dla przedsiębiorstw. Biorąc pod uwagę, że można spodziewać się większej liczby pakietów o podobnym przekrojowym charakterze, Parlament Europejski mógłby rozważyć alternatywny, prostszy i bardziej spójny sposób ich uchwalania. Powinien zapewnić koordynację, zminimalizować wewnętrzne spory i związane z nimi opóźnienia, a także ułatwić terminowy, skoordynowany i spójny sposób pracy, aby być traktowanym na równi z Radą.

---

9. Następnie zapytano parlamenty/izby, czy kiedykolwiek zdarzyło im się, że **ich rząd nie wypełnił swoich zobowiązań wobec parlamentu/izby z powodu procedury przyspieszonej**. Spośród 28 respondentów 24 parlamentów/izb parlamentarnych odpowiedziała przecząco. Cztery (chorwacki *Hrvatski sabor,* francuski *Senat*, polski *Sejm* i słowacka *Narodna rada*) odpowiedziały twierdząco. Dziewięć parlamentów/izb nie udzieliło odpowiedzi na to pytanie. Czterem parlamentom/izbom, które odpowiedziały, że ich **rządy nie wypełniły swoich zobowiązań wobec parlamentów/izb**, zadano pytanie uzupełniające, w jaki sposób uzasadniły to rządy.

Chorwacki *Hrvatski sabor* odpowiedział, że chorwacki rząd jest zobowiązany do przesyłania *Saborowi* krajowych stanowisk w sprawie projektów wniosków legislacyjnych UE na najwcześniejszym etapie debaty nad danym projektem wniosku w Radzie (na szczeblu grupy roboczej). Jednak ze względu na ograniczenia czasowe, stanowiska krajowe często nie są przygotowywane na szczeblu grupy roboczej, a jedynie na spotkania Coreper. Stanowiska te nie są zatem przekazywane parlamentowi, ponieważ są przyjmowane w ramach innej procedury, więc w takich przypadkach *Hrvatski sabor* pozostaje niedoinformowany.

Cypryjski *Vouli ton Antiprosopan* odpowiedział, że ze względu na ścisły podział władzy przewidziany w konstytucji Cypru, władza wykonawcza nie ma formalnego obowiązku wobec parlamentu w kontekście procedury legislacyjnej UE, w tym gdy wnioski podlegają procedurze przyspieszonej.

Francuski *Senat* wyjaśnił, że francuska wersja językowa tekstu nie została przedłożona w odpowiednim czasie przez Sekretariat Rady.

Polski *Sejm* odpowiedział, że jego rząd uzasadnił to, powołując się na przebieg prac Rady i zastosowanie procedury przyspieszonej.

Słowacka *Narodna Rada* odpowiedziała, że nie może kategorycznie wykluczyć, że taka sytuacja miała miejsce, jednak w przypadkach, w których mogła się pojawić, rząd nie przedstawił konkretnego uzasadnienia, ponieważ uznano, że nie jest to konieczne w danych okolicznościach.

Aneks: Zasoby w parlamentach krajowych

10. Parlamenty oraz izby poproszono o wskazanie ogólnej liczby pracowników zatrudnionych w ich administracjach odpowiedzialnych za udzielanie pomocy związanej z UE posłom do Parlamentu Europejskiego i komisjom parlamentarnym.

Siedem parlamentów/izb wskazało, że mają 1-5 pracowników świadczących pomoc związaną z UE (belgijska *Chambre des representants/Kamer van volksvertegenwoordigers*, belgijski *Senat/Senaat*, estoński *Riigikogu*, maltańska *Kamra tad-Deputati*, portugalska *Assembleia da Republica,* słoweński *Drzavni svet* i słoweński *Drzavni zbor*).

Jedenaście parlamentów/izb zatrudniało od 6 do 10 pracowników świadczących pomoc związaną z UE (chorwacki *Hrvatski sabor*, cypryjski *Vouli ton Antiprosopon*, czeska *Poslanecka snemovna*, czeski *Senat,* holenderska *Eerste Kamer,* fińska *Eduskunta*, łotewska *Saeima*, luksemburska *Chambre des Deputes*, polski *Senat*, słowacka *Narodna rada* i hiszpańskie *Cortes Generales).*

Dziewięć parlamentów/izb parlamentarnych zatrudniało od 11 do 15 pracowników świadczących pomoc związaną z UE (austriackie *Nationalrat i Bundesrat*, francuskie *Assemblee nationale*, francuski *Senat*, niemiecki *Bundesrat,* węgierski *Orszaggyules*, włoska *Camera dei deputati,* włoski *Senato della Repubblica,* rumuński *Parlamentul Romaniei* i rumuński *Senat*).

Cztery parlamenty/izby zatrudniały od 16 do 20 pracowników świadczących pomoc związaną z UE (duński *Folketing*, holenderska *Tweede Kamer*, grecki *Vouli ton Ellinon* i irlandzkie *Houses of the Oireachtas*).

Trzy parlamenty/izby zatrudniały ponad 20 pracowników świadczących pomoc związaną z UE (niemiecki *Bundestag*, litewski *Seimas* i szwedzki *Riksdag).*

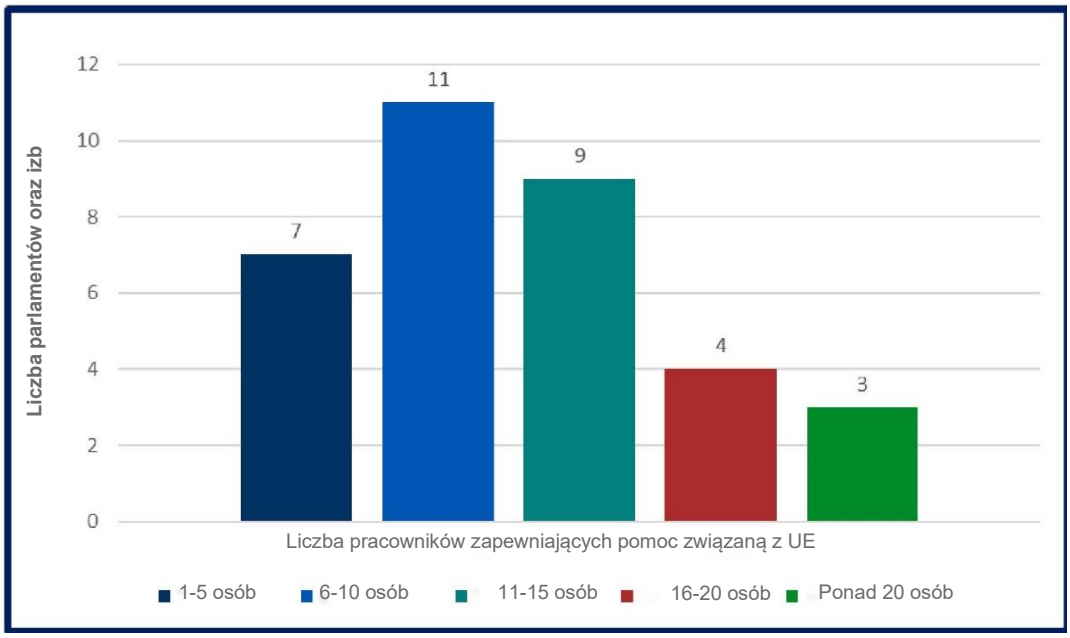

11. Następnie zapytano parlamenty i izby, **w których działach administracji byli zatrudnieni wskazani pracownicy**. Respondenci mogli wybrać więcej niż jedną odpowiedź.

Dwadzieścia dziewięć parlamentów/izb odpowiedziało, że pracownicy są zatrudnieni w sekretariatach Komisji do Spraw Europejskich. Siedemnaście parlamentów/izb odpowiedziało, że pracownicy byli powiązani z jednostką horyzontalną w parlamencie (np. jednostką badawczą), a dziesięć odpowiedziało, że pracownicy byli powiązani z sekretariatem komisji sektorowej.

Ponadto można było także wskazać, czy pracownicy byli zatrudnieni w innych obszarach. Odpowiedzi udzieliło trzynaście parlamentów/izb. Włoski *Senato della Repubblica* odpowiedział, że personel jest powiązany z konkretnym biurem w ramach Wydziału Spraw Międzynarodowych, litewski *Seimas* odpowiedział, że personel jest powiązany z sekretariatem Komisji Spraw Zagranicznych, a polski *Sejm* odpowiedział, że personel jest powiązany z Działem Badań.

12. Ostatnie pytanie na ten temat dotyczyło **głównych usług świadczonych przez administrację** posłom i komisjom w ich pracy nad sprawami Unii Europejskiej. W tym pytaniu również można było wybrać więcej niż jedną odpowiedź.

Trzydzieści jeden parlamentów/izb odpowiedziało, że jedną z głównych usług były analizy i notatki informacyjne dla komisji dotyczące wniosków legislacyjnych UE, decyzji Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości lub innych istotnych inicjatyw UE. Dwadzieścia dwa parlamenty/izby odpowiedziały, że jedną z głównych usług były indywidualne badania i wsparcie analityczne posłów do Parlamentu Europejskiego.

Dwadzieścia parlamentów/izb wskazało inne główne usługi. Dwie najczęściej powtarzające się odpowiedzi dotyczące świadczonych usług zostały pokrótce opisane poniżej. Pełne i wyczerpujące odpowiedzi można znaleźć w załączniku do raportu.

W pytaniu o główne usługi świadczone przez administracje parlamentarne w celu wspierania posłów i komisji w ich pracy nad sprawami Unii Europejskiej, kilka parlamentów/izb wspomniało o usługach i pomocy związanej z posiedzeniami i konferencjami komisji międzyparlamentarnych (belgijski *Senat/Senaat*, belgijska *Chambre des representants/Kamer van volksvertegenwoordigers*, cypryjski *Vouli ton Antiprosopon*, chorwacki *Hrvatski sabor* , holenderska *Eerste Kamer*, litewski *Seimas* i portugalska *Assembleia da Republica*). Inną główną usługą wskazaną przez liczne parlamenty/izby było wsparcie i pomoc związana z kontrolą wniosków UE w zakresie zasady pomocniczości (cypryjski *Vouli ton Antiprosopon*, holenderska *Tweede Kamer*, portugalska *Assembleia da Republica,* słowacka *Narodna rada*, hiszpańskie *Cortes Generales* i Parlament Europejski).

ROZDZIAŁ DRUGI

PRZEJRZYSTOŚĆ I DOSTĘP DO DOKUMENTÓW

W DRUGIM ROZDZIALE 44 RAPORTU PÓŁROCZNEGO przeanalizowano obecny stan dostępu parlamentów narodowych UE do informacji o działaniach legislacyjnych UE, za pośrednictwem unijnych instytucji i rządów. Rozdział ten ma na celu wskazanie najlepszych praktyk stosowanych w parlamentach narodowych w zakresie zarówno dostępu do odpowiednich dokumentów Rady, jak i do różnych rodzajów dokumentów opracowanych przez odpowiednie rządy w sprawie wniosków legislacyjnych UE i innych kluczowych inicjatyw.

13. W pierwszym pytaniu tego rozdziału zapytano parlamenty/izby, czy korzystają z **Platformy Wymiany Informacji Rady (Council Information Exchange Platform, CIxP),** aby uzyskać dostęp do niepublicznych dokumentów Rady. Na to pytanie zdecydowana większość (28 z 35 respondentów) odpowiedziała przecząco, a tylko austriackie *Nationalrat* i *Bundesrat*, chorwacki *Hrvatski sabor*, czeska *Poslanecka snemovna*, duński *Folketing*, niemiecki *Bundestag*, niemiecki *Bundesrat* i włoski *Senato della Repubblica* odpowiedziały, że korzystają z platformy. Łotewska *Saeima* i Parlament Europejski nie udzieliły odpowiedzi na to pytanie. Węgierski *Orszaggyules* zauważył, że trwają negocjacje ze służbami rządowymi w sprawie warunków dostępu do CIxP.

14. W ramach pytania uzupełniającego zapytano parlamenty posiadające dostęp do platformy, do **jakiego rodzaju niepublicznych dokumentów Rady mogą uzyskać dostęp** za pośrednictwem CIxP. Respondenci zostali poproszeni o wybranie jednego z trzech rodzajów dokumentów: Dokumenty WK (robocze), dokumenty ST (standardowe) i dokumenty CM (komunikaty). Austriackie *Nationalrat* i *Bundesrat*, chorwacki *Hrvatski sabor*, czeska *Poslanecka snemovna*, niemieckie *Bundestag* i *Bundesrat* oraz włoski *Senato della Repubblica* wskazały, że mają dostęp do wszystkich rodzajów dokumentów. Duński *Folketing* odpowiedział, że za pośrednictwem platformy ma dostęp jedynie do dokumentów ST i CM.

15. Kolejne pytanie dotyczyło **kategorii dokumentów niejawnych Rady, do których parlamenty/izby mają dostęp**. Parlamenty/izby poproszono o wskazanie, czy mają dostęp do dokumentów o klauzuli tajności: zastrzeżone, poufne, tajne, ściśle tajne lub żadnej z nich. Jedynie austriackie *Nationalrat* i *Bundesrat* oraz litewski *Seimas* wskazały, że mają dostęp do dokumentów do poziomu ściśle tajne włącznie. Szwedzki *Riksdag* odpowiedział, że ma dostęp do dokumentów do poziomu poufnego włącznie, a bułgarskie *Narodno sabranie*, czeska *Poslanecka snemovna,* holenderskie *Eerste Kamer* i *Tweede Kamer* odpowiedziały, że mają dostęp do dokumentów na poziomie zastrzeżone. Dwadzieścia trzy parlamenty/izby odpowiedziały, że nie mają dostępu do żadnych dokumentów. Siedem parlamentów/izb nie udzieliło odpowiedzi; niektóre z nich przekazały jednak swoje uwagi.

W następnym pytaniu parlamenty oraz izby zapytano, od kogo i w jaki sposób uzyskały dostęp do tych dokumentów.

Wiele odpowiedzi wyjaśnia, że parlamenty oraz izby mają dostęp do dokumentów Rady za pośrednictwem swojego rządu. W związku z tym austriackie *Nationalrat* i *Bundesrat* odpowiedziały, że dokumenty UE są przekazywane bezpośrednio przez instytucje UE, a także przez odpowiednie ministerstwa w rządzie. Bułgarskie *Narodno sabranie* wyjaśniło, że jego Komisja do Spraw Europejskich ma dostęp do dokumentów roboczych i tzw. depesz ze Stałego Przedstawicielstwa przy UE. Chorwacki *Hrvatski sabor* poinformował, że wszystkie dokumenty są przekazywane parlamentowi przez Ministerstwo Spraw Zagranicznych i Europejskich pocztą elektroniczną; jednak system ten ma ograniczoną użyteczność, ponieważ parlament otrzymuje setki dokumentów dziennie i nie ma możliwości przejrzenia ich wszystkich, ani dostępu do funkcjonalnej opcji wyszukiwania. Fińska *Eduskunta* wyjaśniła, że formułuje swoją opinię na temat propozycji UE w oparciu o informacje otrzymane od fińskiego rządu. Nie zwraca się o dostęp do dokumentów za pośrednictwem CIxP, a co do zasady rząd nie wysyła dokumentów UE do *Eduskunty*, ale opisuje zasadniczą treść wniosków w komunikacji z parlamentem. Wielka Komisja lub Komisja Spraw Zagranicznych mogą zwrócić się do rządu o dostęp do dokumentów UE, jeśli uznają to za konieczne, ale rzadko wykorzystują tę możliwość. Łotewska *Saeima* twierdzi, że korzysta z krajowej bazy danych dokumentów UE. Holenderska *Eerste Kamer* również odpowiedziała, że otrzymuje dokumenty od rządu. Rumuńska *Camera Deputalilor* wyjaśniła, że chociaż nie ma dostępu do tych dokumentów za pośrednictwem CIxP, może uzyskać do nich dostęp za pośrednictwem rządu Rumunii. Szwedzki *Riksdag* odpowiedział również, że rząd jest prawnie zobowiązany do przekazywania na bieżąco informacji na temat współpracy z UE, które mogą obejmować różne kategorie dokumentów (zastrzeżone i poufne). Zarówno komisje sektorowe, jak i Komisja do Spraw Unii Europejskiej mogą być odbiorcami informacji i dokumentów.

W szeregu odpowiedzi skupiano się bardziej szczegółowo na dostępie do niejawnych dokumentów Rady. Czeska *Poslanecka snemovna* wyjaśniła, że otrzymuje dokumenty niejawne w taki sam sposób, jak inne dokumenty UE. Niemiecki *Bundestag* skorzystał z okazji, aby wyjaśnić, że *Bundestag* może mieć dostęp do wszystkich niejawnych dokumentów Rady, o ile podlegają one prawnemu obowiązkowi rządu federalnego w zakresie informowania Bundestagu o sprawach UE, a dostęp do tych dokumentów zależy od ich klauzuli tajności. Włoski *Senato della Repubblica* zauważył, że otrzymuje dostęp do niektórych dokumentów niejawnych. Litewski *Seimas* wyjaśnił, że dokumenty są przekazywane przez litewski rząd zgodnie z ustalonymi procedurami, a dostęp do informacji niejawnych zależy od konkretnego stanowiska posła lub pracownika i jest przyznawany przez Departament Bezpieczeństwa Państwa. Holenderska *Tweede Kamer* twierdzi, że administracja zazwyczaj ma dostęp do dokumentów o ograniczonym dostępie, a dostęp do dokumentów zastrzeżonych jest przyznawany na specjalny wniosek parlamentu.

Włoska *Camera dei Deputati* zauważyła, że nadal korzysta z portalu delegatów i uważa, że CIxP nie zapewnia odpowiedniego poziomu dostępu do treści informacji i dokumentów.

16. Kolejne pytanie dotyczyło dostępu do dokumentów międzyinstytucjonalnych. Parlamenty oraz izby zapytano, czy mają **dostęp do dokumentów legislacyjnych UE związanych z negocjacjami trójstronnymi** między Radą, Parlamentem Europejskim i Komisją (na przykład tak zwanych dokumentów czterokolumnowych). Na to pytanie padło dwadzieścia sześć odpowiedzi przeczących. Austriackie *Nationalrat* i *Bundesrat*, czeski *Senat*, niemiecki *Bundestag*, włoskie *Camera dei Deputati* i *Senato della Repubblica*, holenderskie *Tweede Kamer* i *Eerste Kamer* oraz szwedzki *Riksdag* odpowiedziały twierdząco. Fińska *Eduskunta* nie udzieliła odpowiedzi, ale odniosła się do swojej odpowiedzi na pytanie 15.

Niektóre parlamenty/izby przekazały dodatkowe informacje. Austriackie *Nationalrat* i *Bundesrat* odpowiedziały, że informacje te są przekazywane przez Radę. Czeski *Senat* odpowiedział, że ma dostęp do niektórych, ale najprawdopodobniej nie wszystkich, dokumentów Rady dotyczących rozmów trójstronnych za pośrednictwem rządowej bazy danych dokumentów Rady i rządowej bazy danych porządku obrad UE (posiedzeń Rady). Niemiecki *Bundestag* wyjaśnił, że ma dostęp do dokumentów czterokolumnowych za pośrednictwem rządu, dzięki ustawie o współpracy między rządem federalnym a *Bundestagiem*. Holenderskie *Eerste Kamer* i *Tweede Kamer* wyjaśniły, że mają dostęp do dokumentów tylko wtedy, gdy są one dostępne na portalu delegatów. Włoskie *Camera dei Deputati* i *Senato della Repubblica* wyjaśniły, że mają dostęp do dokumentów czterokolumnowych i kompromisowych tekstów prezydencji. Łotewska *Saeima* wyjaśniła, że jeśli istnieje szczególne zainteresowanie wybraną debatą trójstronną, właściwe ministerstwo jest proszone o przedstawienie stosownych dokumentów. Rumuńska *Camera Deputafilor* i rumuński *Senat* odpowiedziały, że choć nie mają bezpośredniego dostępu do tych dokumentów, mogą zwrócić się do rządu Rumunii o dostarczenie wszystkich dokumentów związanych z procesem legislacyjnym UE na podstawie demokratycznej odpowiedzialności rządu przed parlamentem. Szwedzki *Riksdag* odpowiedział, że chociaż bardzo rzadko ma dostęp do dokumentów z rozmów trójstronnych, Komisja do Spraw UE stosunkowo często otrzymuje ustne informacje od szwedzkiego rządu na temat postępów w negocjacjach trójstronnych. Ponadto ze względu na rozległy obowiązek informowania *Riksdagu* nie można wykluczyć, że szwedzki rząd dostarczy komisji dokumenty z rozmów trójstronnych.

17. Kolejne pytanie dotyczyło tego, czy pracownicy parlamentów/izb korzystają z nowej instytucjonalnej bazy danych **EU Law Tracker**, która została uruchomiona 30 kwietnia 2024 roku. Na pytanie udzielono 16 odpowiedzi twierdzących i 19 odpowiedzi przeczących. Niemiecki *Bundesrat* i Parlament Europejski nie udzieliły odpowiedzi.

18. W następnej części rozdziału zadano pytania dotyczące podstawowych informacji na temat UE przekazywanych przez rządy. Dziewięć parlamentów/izb wskazało, że otrzymują mniej niż 50 dokumentów związanych z UE od swoich rządów (belgijska *Kamer van volksvertegenwoordigers/Chambre des representants*, belgijski *Senaat/Senat*, bułgarskie *Narodno sabranie,* cypryjski *Vouli ton Antiprosopon*, węgierski *Orszaggyules,* portugalska *Assembleia da Republica,* rumuńska *Camera Deputafilor,* słoweński *Drzavni zbor*, hiszpańskie *Cortes Generales*).
Pięć parlamentów/izb wskazało, że otrzymują od swoich rządów od 50 do 100 dokumentów

Liczba dokumentów związanych z UE (w tym uzasadnienia i inne noty informacyjne przygotowane przez rząd) otrzymywanych rocznie przez parlamenty/izby.

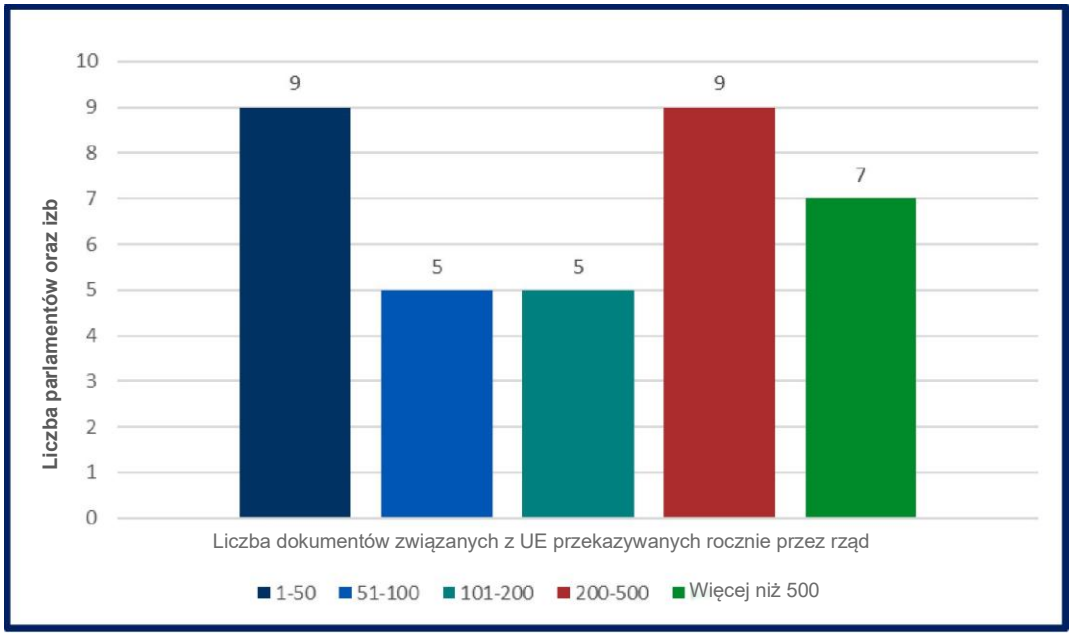

związanych z UE (francuski *Senat,* włoski *Senato della Repubblica,* polski *Senat,* rumuński *Senat,* słoweński *Drzavni svet).*

Pięć parlamentów/izb wskazało, że otrzymują od swoich rządów od 100 do 200 dokumentów związanych z UE (chorwacki *Hrvatski sabor,* estoński *Riigikogu,* irlandzkie *Houses of the Oireachtas,* maltańska *Kamra tad-Deputati,* polski *Sejm).*

Dziewięć parlamentów/izb parlamentarnych wskazało, że otrzymują od swoich rządów od 200 do 500 dokumentów związanych z UE (czeska *Poslanecka snemovna,* czeski *Senat,* duński *Folketing,* fińska *Eduskunta*, grecki *Vouli ton Ellinon,* włoska *Camera dei deputati,* litewski *Seimas,* słowacka *Narodna rada,* szwedzki *Riksdag).*

Siedem parlamentów/izb wskazało, że otrzymują ponad 500 dokumentów związanych z UE od swoich rządów (austriackie *Nationalrat i Bundesrat*, holenderskie *Staten- Generaal: Tweede Kamer* i *Eerste Kamer*, francuskie *Assemblee nationale*, niemiecki *Bundestag,* niemiecki *Bundesrat,* łotewska *Saeima*). Jedynie luksemburska *Chambre des Deputes* stwierdziła, że nie otrzymuje od rządu żadnych dokumentów związanych z UE.

19. Kolejne pytanie dotyczyło **rodzajów dokumentów związanych z UE przygotowanych przez rządy krajowe i przedkładanych odpowiednim parlamentom/izbom w związku z wnioskami legislacyjnymi UE i innymi istotnymi inicjatywami UE**. Zdecydowana większość respondentów (26 z 33) wskazała, że otrzymała stosowne uzasadnienia. Ponadto 15 respondentów wspomniało o innych dokumentach opracowanych lub podpisanych przez ich rząd dotyczących kluczowych obszarów polityki.

Dziewiętnaście parlamentów/izb przekazało dodatkowe informacje na temat innych rodzajów dokumentów. Poniższe podsumowanie przedstawia rodzaje dokumentów i praktyki stosowane w wybranych parlamentach/izbach.

Łotewska *Saeima* otrzymuje od rządu stanowiska krajowe, które zawierają uzasadnienia, a także informacje dotyczące wniosków legislacyjnych UE i innych ważnych kwestii związanych z UE. Rumuńska *Camera Deputalilor* otrzymuje okresowe sprawozdania na temat zaangażowania Rumunii w procesy decyzyjne Rady, a także półroczne sprawozdania na temat transpozycji prawa UE do ustawodawstwa krajowego. Zarówno polski *Sejm*, jak i *Senat* otrzymują oficjalne stanowiska rządu w sprawie wniosków legislacyjnych UE. Chorwacki *Hrvatski sabor* otrzymuje dodatkowo stanowiska rządowe na posiedzenia Rady. Holenderskie *Tweede Kamer* i *Eerste Kamer* otrzymują opatrzone komentarzami porządki obrad Rady, sprawozdania z posiedzeń Rady, komunikaty Rady Ministrów (np. o stanie Unii Europejskiej), sprawozdania kwartalne, aktualizacje dotyczące postępów we wdrażaniu oraz sprawozdania z postępowań w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego. Czeska *Poslanecka snemovna* i czeski *Senat* otrzymują stanowiska rządu w sprawie dokumentów UE, w tym wskazówek i mandatów na posiedzenia Coreper i Rady. Ponadto czeski *Senat* otrzymuje również streszczenia posiedzeń, informacje o tym, w jaki sposób jego uchwały zostały rozpatrzone przez rząd, a także mandaty i instrukcje dotyczące negocjacji unijnych. Francuskie *Assemblee nationale* otrzymuje streszczenia tematyczne przygotowane przez Sekretariat Generalny do Spraw Europejskich (SGAE), nakreślające priorytety prezydencji Rady UE i przedstawiające francuskie stanowisko w odniesieniu do każdego z nich, podczas gdy francuski *Senat* otrzymuje noty dyplomatyczne. Litewski *Seimas* i komisje parlamentarne otrzymują krajowe stanowiska opracowane przez rząd w ramach procedury przyznawania mandatu nowym inicjatywom legislacyjnym UE. Włoska *Camera dei deputati* jest informowana o stanie negocjacji w Radzie i innych debatach. Otrzymuje również wstępne oceny wniosków od odpowiednich departamentów rządowych. Duński *Folketing* otrzymuje notatki dotyczące decyzji Trybunału Sprawiedliwości oraz pisemne odpowiedzi na pytania dotyczące różnych zagadnień związanych z UE. W szwedzkim *Riksdagu* Komisja do Spraw UE otrzymuje przed każdym posiedzeniem Rady porządek obrad z adnotacjami od biur rządowych. Komisje parlamentarne otrzymują również notatki od rządu na potrzeby dyskusji przed obradami i rozmowami. Węgierski *Orszaggyules* ma dostęp do informacji udostępnianych przez inne parlamenty krajowe.

Cypryjski *Vouli ton Antiprosopon* nie otrzymuje systematycznie dokumentów rządowych dotyczących inicjatyw UE ze względu na przepisy konstytucyjne, które ustanawiają ścisły podział władzy. Odpowiednie dokumenty są udostępniane wyłącznie na wniosek właściwej komisji parlamentarnej. Bułgarskie *Narodno sabranie* otrzymuje w razie potrzeby podstawowe informacje.

20. Kolejna część rozdziału, która koncentrowała się na dostępie do informacji przekazywanych przez inne parlamenty/izby, obejmowała pytanie o to, czy pracownicy parlamentów korzystają w tym celu **z bazy danych IPEX**. Wszystkich 37 respondentów potwierdziło, że baza danych IPEX była rzeczywiście wykorzystywana w parlamentach/izbach.

21. W kolejnym pytaniu parlamenty/izby poproszono o wskazanie **sugestii dotyczących funkcjonalności systemu IPEX, które można ulepszyć**. Otrzymane odpowiedzi zostały podsumowane poniżej i pogrupowane według tematyki.

1. Ogólna funkcjonalność i doświadczenia użytkowników

Włoska *Camera dei Deputati,* łotewska *Saeima* i maltańska *Kamra tad-Deputati* wskazały konieczność systematycznego publikowania dokumentacji z kontroli, w miarę możliwości wraz z angielskimi streszczeniami. Rumuński *Senat* opowiedział się za pełnym lub skróconym tłumaczeniem informacji krajowych na język angielski w celu poprawy dostępności. Czeska *Poslanecka snemovna* wezwała do ogólnej poprawy struktury i przejrzystości platformy. Szwedzki *Riksdag* stwierdził, że choć ulepszenia platformy IPEX stanowią ciągły proces, potrzebne są wysiłki w celu zapewnienia aktualności i istotności treści. *Riksdag* wyjaśnił, że zintegrował swój wewnętrzny system dokumentów unijnych z bazą IPEX, aby usprawnić przesyłanie danych i zmniejszyć nakład prac. *Riksdag* zachęcił również inne parlamenty/izby do rozważenia automatycznego przekazywania informacji. Fińska *Eduskunta* podkreśla strategiczną rolę IPEX jako punktu kompleksowej obsługi dla współpracy międzyparlamentarnej i z zadowoleniem przyjęła wyniki niedawnej ankiety przeprowadzonej wśród użytkowników.

2. Wyszukiwanie i nawigacja

Polski *Sejm* zaproponował szereg usprawnień technicznych, obejmujących poprawę widoczności odnośnika do rotacyjnej prezydencji na stronie głównej; opublikowanie listy słów kluczowych IPEX wraz z objaśnieniami; wyjaśnienie różnicy między ważnymi informacjami i aktualnościami na stronie głównej; wyjaśnienie kodów wyszukiwania legislacji i poprawienie niedziałających kodów; usprawnienie nawigacji w wynikach wyszukiwania; właściwą klasyfikację dokumentów dotyczących spraw UE; utworzenie formularza wyszukiwania dla sekcji „Dokumenty dotyczące spraw UE"; utworzenie podstrony z ważnymi dokumentami IPEX w sekcji „Informacje"; utworzenie sekcji archiwalnej dla dokumentów dotyczących współpracy międzyparlamentarnej; publikowanie *listów* Komisji, a nie tylko orientacyjnych terminów dotyczących pomocniczości; usunięcie lub ograniczenie migających czerwonych kropek obok terminów pomocniczości; usunięcie nieaktualnych odniesień (np. „Konferencji w sprawie przyszłości Europy" z listy stałych konferencji). Portugalska *Assembleia da Republica* zasugerowała przeniesienie przycisku wyszukiwania w Bazie Danych Legislacji w celu lepszej widoczności; usunięcie ważnych informacji i zapewnienie, że „Dokumenty o wysokiej aktywności" rzeczywiście odpowiadają najczęściej wyszukiwanym dokumentom lub

dokumentom, które zostały ostatnio przesłane; dodanie linków do strony internetowej wymiaru parlamentarnego obecnej prezydencji i kalendarzy prezydencji Rady UE. Holenderska *Eerste Kamer* i niemiecki *Bundestag* zaleciły zmianę sekcji „Dokumenty o wysokiej aktywności", aby odzwierciedlała bieżącą sytuację, zamiast danych historycznych. Włoska *Camera dei Deputati* przedstawiła pomysł opracowania wytycznych lub wspólnych kryteriów dotyczących zharmonizowanego stosowania symboli na platformie IPEX, w szczególności symbolu „E" oznaczającego informacje do wymiany.

3. Alerty i powiadomienia

Parlament Europejski zasugerował wprowadzenie powiadomień e-mail o nowych przesłanych dokumentach, w tym metadanych dotyczących rodzaju dokumentu i powiązanych zdarzeń. Francuskie *Assemblee nationale* i *Senat* poparły pomysł przesyłania automatycznych powiadomień w przypadku wydania opinii lub dialogu politycznego przez inny parlament. Rumuńska *Camera Deputafilor* zaproponowała, aby terminy przestrzegania zasady pomocniczości były automatycznie obliczane i wyświetlane wraz z pismem dotyczącym zasady pomocniczości.

4. Interoperacyjność i integracja

Cypryjski *Vouli ton Antiprosopon* zalecił zwiększenie interoperacyjności z innymi platformami UE, takimi jak uwzględnienie łączy do bazy EU Law Tracker na każdej stronie wniosku legislacyjnego UE, a także wprowadzenie interaktywnych funkcji w celu ułatwienia zorganizowanego dialogu i wymiany najlepszych praktyk. Holenderska *Tweede Kamer* proponuje utworzenie forum dla pracowników w celu usprawnienia wymiany informacji na temat wniosków; przebudowę strony głównej, wprowadzenie specjalnej strony dla priorytetów parlamentów narodowych (w oparciu o program prac Komisji); dodanie filtrów wyszukiwania według parlamentów/izb; a także integrację z bazą danych EU Law Tracker. Duński *Folketing* również zasugerował zintegrowanie bazy EU Law Tracker z witryną IPEX. Belgijski *Senat* zwrócił uwagę na możliwość automatycznego pobierania przez służby Komisji uzasadnionych opinii wydawanych przez parlamenty/izby w ramach dialogu politycznego.

5. Dostęp do dokumentów i jakość treści

Belgijska *Kamer van volksvertegenwoordigers/Chambre des representants* opowiedziała się za lepszym dostępem do dokumentów związanych z konferencjami międzyparlamentarnymi (COSAC i posiedzeniami komisji międzyparlamentarnych). Chorwacki *Hrvatski sabor* zasugerował dodanie informacji o procedurach przyspieszonych i etapach przyjmowania aktów prawnych. Węgierski *Orszaggyules* poparł archiwizację plików dotyczących poprzednich prezydencji i zasugerował dzielenie się najlepszymi praktykami w takich kwestiach jak edukacja parlamentarna.

22. W odpowiedzi na ostatnie pytanie otwarte tego rozdziału, dotyczące dostępu do dokumentów UE, kilka parlamentów/izb przedstawiło **dodatkowe uwagi i propozycje**.

Szereg parlamentów/izb wyraził zaniepokojenie odebraniem parlamentom narodowym dostępu do portalu delegatów Rady:

- Niemiecki *Bundestag* podkreślił, że dostęp do Portalu Delegatów powinien zostać przywrócony, zgodnie z wnioskiem zawartym w wielostronnym piśmie skierowanym do Sekretariatu Generalnego Rady w dniu 9 lutego 2024 roku.
- Holenderska *Eerste Kamer* poinformowała, że zamknięcie dostępu do portalu delegatów wywołało dyskusje z rządem krajowym w celu znalezienia realnej alternatywy dla dostępu do dokumentów Rady. Nie znaleziono jednak konkretnego rozwiązania.
- Francuski *Senat* wyraził również ubolewanie z powodu utraty dostępu do dokumentów Rady, które wcześniej były dostępne za pośrednictwem Stałego Przedstawiciela Senatu w Brukseli.

W ramach innych uwag, holenderska *Tweede Kamer* opowiedziała się za szerszym dostępem do dokumentów Grup Roboczych i poprawą przejrzystości w odniesieniu do nieformalnych organów UE, takich jak Eurogrupa, podkreślając, że znacznie wzmocniłoby to zakres kontroli parlamentarnej. Rumuński *Senat* zalecił poprawę dostępności dokumentów Komisji Europejskiej na platformie IPEX (w szczególności dokumentów typu C) poprzez umożliwienie wyszukiwania za pomocą standardowych identyfikatorów.

Litewski *Seimas* skorzystał z okazji, aby zwrócić uwagę na swój krajowy system informacyjny, który zarządza dokumentami UE, wspiera przygotowanie i koordynację stanowisk krajowych, rejestruje sprawozdania instytucji UE, ułatwia transpozycję prawa UE i służy jako narzędzie pamięci instytucjonalnej, zawierające zarchiwizowane dokumenty i stanowiska. Litewski *Seimas* zauważył, że system informacyjny umożliwia koordynację w czasie rzeczywistym i szybkie opracowywanie stanowisk krajowych i może służyć jako wzór do naśladowania dla podobnych narzędzi krajowych.

Węgierski *Orszaggyules* podkreślił, że zapewnienie tłumaczeń przedłożonych dokumentów poprawi zrozumienie i porównywalność stanowisk innych parlamentów narodowych, a tym samym wzmocni dialog międzyparlamentarny i współpracę.

ROZDZIAŁ TRZECI

CZY DIALOG POLITYCZNY Z KOMISJĄ EUROPEJSKĄ POWINIEN OBEJMOWAĆ ZIELONĄ KARTĘ?

ROZDZIAŁ TRZECI 44 RAPORTU PÓŁROCZNEGO rozpoczyna się od uwagi, że na przestrzeni lat niektóre parlamenty narodowe opowiadały się za ideą wzmocnienia dialogu politycznego z Komisją poprzez tzw. mechanizm zielonej karty, która ma stanowić środek umożliwiający parlamentom krajowym zaproszenie Komisji do podjęcia działań dotyczących określonego obszaru polityki. Zielona karta dawałaby parlamentom narodowym możliwość zbliżoną do tej, którą posiada obecnie Parlament Europejski, Rada i milion obywateli europejskich (Europejska Inicjatywa Obywatelska). Rozdział ten ma na celu ocenę, czy i w jaki sposób parlamenty narodowe byłyby zainteresowane dalszym wzmocnieniem dialogu politycznego z Komisją Europejską, na przykład poprzez mechanizm zielonej karty.

23. Pierwsze pytanie niniejszego rozdziału dotyczyło tego, **czy parlamenty oraz izby korzystały z bezpośredniego dialogu politycznego z Komisją Europejską w ciągu ostatniego roku**.

Wszystkie 37 parlamentów/izb udzieliło odpowiedzi na to pytanie, przy czym 29 potwierdziło, że korzystało z bezpośredniego dialogu politycznego, podczas gdy osiem parlamentów/izb stwierdziło, że nie skorzystały z takiej możliwości.

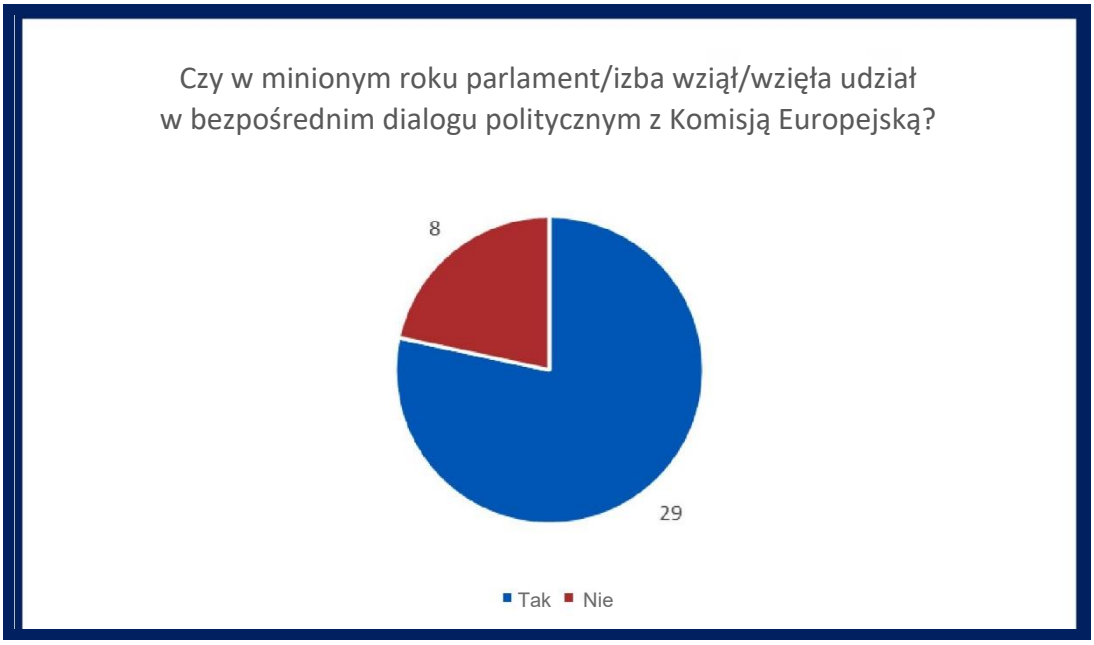

Parlamenty oraz izby, które wzięły udział w dialogu politycznym w ciągu ostatniego roku, zostały następnie poproszone o **wyjaśnienie, w jaki sposób to zrobiły**. Dwadzieścia trzy odpowiedzi wskazały, że odbyło się to poprzez przedstawienie Komisji opinii w sprawie wniosku ustawodawczego UE lub innych istotnych inicjatyw UE, 22 respondentów zrobiło to zapraszając

komisarza do wystąpienia przed Parlamentem lub komisją parlamentarną, natomiast osiem parlamentów/izb skierowało do Komisji pisemne zapytania dotyczące wniosków legislacyjnych UE i dokumentów konsultacyjnych Komisji.

Pięć parlamentów/izb (belgijski *Senaat / Senat,* cypryjski *Vouli ton Antiprosopon*, holenderska *Eerste Kamer*, holenderska *Tweede Kamer* i francuski *Senat*) wspomniało, że zaangażowały się w dialog polityczny z Komisją Europejską za pomocą różnych działań. Obejmowały one przedkładanie rezolucji dotyczących kluczowych zagadnień związanych z UE i polityką zagraniczną, ustalanie priorytetów programu prac Komisji, organizowanie wizyt komisji w Brukseli w celu spotkania się z komisarzami i urzędnikami, przeprowadzanie rozmów - w Brukseli lub za pośrednictwem wideokonferencji - między parlamentarzystami a ekspertami Komisji oraz organizowanie konferencji z komisarzami, które prowadzą do wspólnych deklaracji przekazywanych instytucjom UE w ramach szerszego dialogu.

---

24. Następnie parlamenty/izby zapytano, **jak często korzystały z trzech różnych trybów dialogu politycznego** w ciągu ostatniego roku. Pytanie dotyczyło:

-liczby opinii przesłanych do Komisji w sprawie wniosku ustawodawczego UE lub innych istotnych inicjatyw UE;
-liczby pisemnych zapytań skierowanych do Komisji dotyczących wniosków legislacyjnych UE i dokumentów konsultacyjnych Komisji; oraz
-liczby spotkań z komisarzami, które odbyły się w parlamentach lub komisjach parlamentarnych.

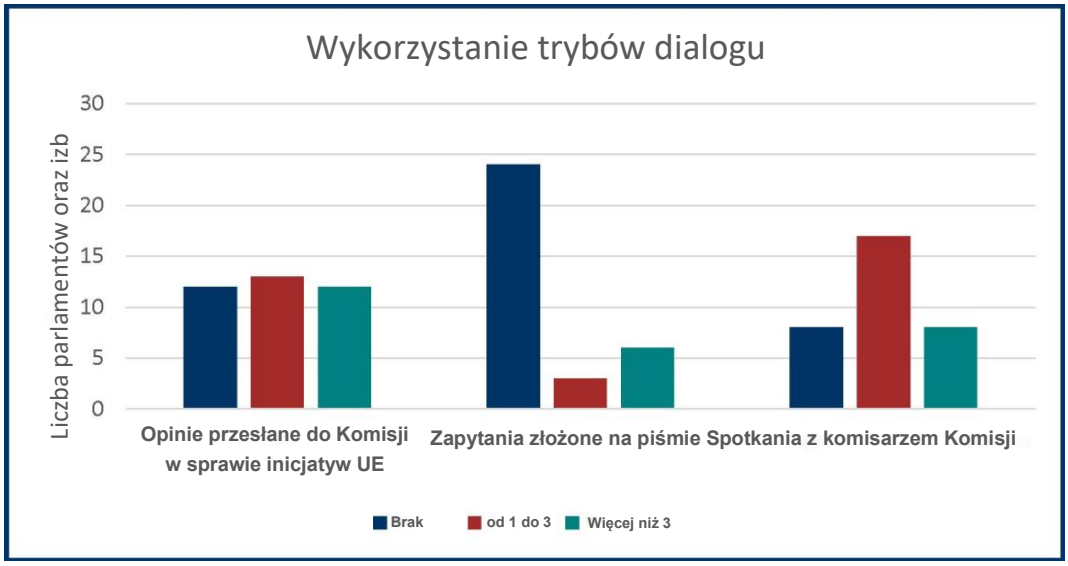

Spośród 37 respondentów 12 stwierdziło, że nie wydało żadnej opinii dla Komisji Europejskiej w sprawie wniosku legislacyjnego UE lub innych istotnych inicjatyw UE, z kolei 12 respondentów wydało więcej niż trzy takie opinie. Trzynaście parlamentów/izb odpowiedziało, że wydało od jednej do trzech takich opinii w ciągu ostatniego roku.

Na pytanie o liczbę zapytań pisemnych skierowanych do Komisji w sprawie wniosków legislacyjnych UE i dokumentów konsultacyjnych Komisji odpowiedzi udzieliły 33 parlamenty/izby, spośród których 24 nie wysłało takich zapytań, sześć parlamentów/izb wysłało więcej niż trzy takie zapytania, a trzy parlamenty/izby odpowiedziały, że wysłało od jednego do trzech zapytań w ciągu ostatniego roku.

Na pytanie o liczbę spotkań z komisarzami w Parlamencie lub komisji parlamentarnej w ciągu ostatniego roku, odpowiedzi udzieliło 33 respondentów. Siedemnaście parlamentów/izb zorganizowało od jednego do trzech takich spotkań, podczas gdy osiem zorganizowało więcej niż trzy. Pozostałe osiem parlamentów/izb w ogóle nie organizowało takich spotkań.

---

25. W kolejnym pytaniu parlamenty/izby zapytano, czy w ciągu ostatnich pięciu lat **podjęły próbę zwrócenia się do Komisji Europejskiej o podjęcie działań na szczeblu europejskim w konkretnej dziedzinie polityki**, w której ich zdaniem potrzebne są wspólne europejskie przepisy. Trzydzieści pięć parlamentów/izb parlamentarnych odpowiedziało na to pytanie, z kolei dwa (belgijski *Senaat/Senat* i niemiecki *Bundestag*) nie udzieliły odpowiedzi. Dwanaście parlamentów/izb odpowiedziało twierdząco. Były to bułgarskie *Narodno sabrame*, chorwacki *Hrvatski sabor*, cypryjski *Vouli ton Antiprosopon,* duński *Folketing,* holenderska *Tweede Kamer,* francuskie *Assemblee nationale,* francuski *Senat,* węgierski *Orszaggyules,* włoska *Camera dei Deputati,* włoski *Senato della Repubblica,* słowacka *Narodna rada* i Parlament Europejski. Dwadzieścia trzy parlamenty oraz izby odpowiedziały przecząco, przy czym czeski *Senat* zauważył, że chociaż nigdy nie zwrócił się do Komisji o podjęcie działań w obszarze wcześniej pozostawionym państwom członkowskim, wielokrotnie zwracał się do Komisji o przyjęcie, zmianę lub uchylenie określonych przepisów.

Parlamenty/izby, które odpowiedziały twierdząco, zostały następnie poproszone o **określenie obszaru polityki, w którym zwróciły się do Komisji o podjęcie działań**, oraz o wskazanie, czy zrobiły to wspólnie z innymi parlamentami narodowymi.

Odpowiedzi wskazywały na szeroki zakres obszarów polityki i stosowanych instrumentów. Bułgarskie *Narodno sabranie* poinformowało, że przyjęło deklarację w sprawie polityki spójności, która została przekazana prezydencji Rady, Komisji Europejskiej i Parlamentowi Europejskiemu. Chorwacki *Hrvatski sabor* zauważył, że poszczególni posłowie i wybrane komisje podejmowały działania dotyczące polityki rozszerzenia, rolnictwa i bezpieczeństwa żywności. Francuski *Senat* wskazał inicjatywę dotyczącą Europejskiego Mechanizmu Ochrony Ludności, podczas gdy włoska *Camera dei Deputati* wspomniała o inicjatywach w dziedzinie azylu, migracji i podatków. Węgierski *Orszaggyules* wspomniał o rezolucji wspierającej europejską inicjatywę obywatelską Minority SafePack. Słowacka *Narodna Rada* odniosła się do nieformalnych apeli członków Komisji do Spraw Europejskich podczas konferencji międzyparlamentarnych, wzywających Komisję do podjęcia działań w różnych obszarach polityki. Holenderska *Tweede Kamer* poinformowała o wystosowaniu listu do Komisji w sprawie mieszkalnictwa i unijnych zasad pomocy państwowej. Parlament Europejski wskazał na skierowany do Komisji wniosek o podjęcie pilnych działań w piśmie specjalnej komisji ds. kryzysu mieszkaniowego w Unii Europejskiej.

W kilku przypadkach inicjatywy podjęto wspólnie z innymi parlamentami krajowymi. Cypryjski *Vouli ton Antiprosopon* był gospodarzem konferencji, która zaowocowała wspólną deklaracją w sprawie rolnictwa w basenie Morza Śródziemnego, wzywającą Komisję do wzmocnienia działań na szczeblu UE w obszarach takich jak wspólna polityka rolna po 2027 roku, zasoby wodne, bezpieczeństwo żywnościowe, zrównoważony rozwój i wsparcie dla rolników stawiających czoła wyzwaniom klimatycznym i geopolitycznym. Włoski *Senato della Repubblica* wskazał inicjatywy koordynowane z przewodniczącymi COSAC państw basenu Morza Śródziemnego w sprawie Nowego Paktu na rzecz Regionu Morza Śródziemnego oraz z innymi przewodniczącymi COSAC w sprawie zarządzania granicami i polityki energetycznej. Duński *Folketing* zastosował zieloną kartę wzywając Komisję do przedstawienia planu działania w sprawie żywności pochodzenia roślinnego, która mogła zostać podpisana przez inne parlamenty krajowe.

Parlament Europejski, działając na podstawie art. 225 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), przyjął 25 rezolucji wzywających Komisję do przedłożenia wniosków legislacyjnych w kilku obszarach, z których Komisja odpowiedziała pozytywnie na 23.

---

26. Kolejne pytanie miało na celu ustalenie, **czy istniejący dialog polityczny między parlamentami krajowymi a Komisją Europejską powinien zostać rozszerzony o mechanizm zielonej karty**, który dawałby parlamentom prawo do zwracania się do Komisji o podjęcie działań w określonej dziedzinie polityki na szczeblu europejskim. Spośród 29 parlamentów/izb, które udzieliły odpowiedzi na to pytanie, 23 poparły pomysł, podczas gdy sześć było mu przeciwnych (czeska *Poslanecka snemovna,* estoński *Riigikogu,* niemiecki *Bundesrat,* luksemburska *Chambre des Deputes,* słowacka *Narodna rada,* słoweński *Drzavni svet*). Ośmiu respondentów pominęło to pytanie.

Parlamenty/izby, które odpowiedziały twierdząco na poprzednie pytanie, zostały następnie poproszone o określenie, w jaki sposób taki mechanizm zielonej karty powinien działać w praktyce (na przykład ustanowienie minimalnej liczby parlamentów krajowych wymaganych do uruchomienia mechanizmu zielonej karty oraz sposobu, w jaki Komisja powinna uznawać to prawo). Dwadzieścia pięć parlamentów/izb udzieliło szczegółowych odpowiedzi na to pytanie.

Większość parlamentów/izb uznała mechanizm zielonej karty za użyteczne narzędzie, które może zwiększyć znaczenie parlamentów krajowych, poprawić demokratyczną legitymację procesów decyzyjnych na szczeblu UE i umożliwić parlamentom krajowym odgrywanie bardziej proaktywnej i konstruktywnej roli (bułgarskie *Narodno sabranie*, cypryjskie *Vouli ton Antiprosopon,* duński *Folketing*, litewski *Seimas*, portugalska *Assembleia da Republica*, rumuńska *Camera Deputafilor*, rumuński *Senat* i hiszpańskie *Cortes Generales*).

Niektóre parlamenty/izby wskazały, że wprowadzenie tej procedury wymagałoby zmian w Traktatach (włoska *Camera dei Deputati*, rumuńska *Camera Deputafilor* i Parlament Europejski). W odniesieniu do kwestii ustanowienia minimalnego progu pozwalającego na uruchomienie mechanizmu zielonej karty, holenderska *Eerste Kamer* opowiedziała się za brakiem takiego progu, podczas gdy Parlament Europejski wyraził opinię, że nawet jeden krajowy parlament powinien móc uruchomić tę procedurę. Większość parlamentów/izb parlamentarnych stwierdziła, że ustanowienie minimalnego progu w celu uruchomienia

mechanizmu zielonej karty jest potrzebne (austriackie *Nationalrat* i *Bundesrat,* cypryjski *Vouli ton Antiprosopon*, włoski *Senato della Repubblica,* francuskie *Assemblee nationale,* maltańska *Kamra tad-Deputati,* polski *Sejm* i polski *Senat*).

Ponadto niektóre parlamenty/izby (belgijski *Senaat/Senat,* grecki *Vouli ton Ellinon* i łotewska *Saeima*) wskazały, że grupa robocza COSAC ds. roli parlamentów narodowych w UE, ustanowiona w 2022 roku podczas francuskiej prezydencji, opracowała już pewne propozycje dotyczące mechanizmu zielonej karty, które mogą zostać wprowadzone w życie. Niektóre parlamenty/izby przypomniały, że procedura zielonej karty powinna zostać omówiona i uzgodniona na posiedzeniach plenarnych COSAC (węgierski *Orszaggyules*, irlandzkie *Houses of the Oireachtas*, maltańska *Kamra tad-Deputati*). W odniesieniu do kwestii praktycznych, respondenci wspomnieli, że Komisja Europejska powinna być zawsze proszona o przekazanie odpowiedzi z uzasadnieniem na pytania dotyczące podjęcia określonych działań (cypryjski *Vouli ton Antiprosopon*, duński *Folketing*, polski *Sejm* i polski *Senat*).

Niektóre parlamenty oraz izby zauważyły również, że o ile procedura zielonej karty może wzmocnić rolę parlamentów narodowych, powinna unikać złożoności proceduralnej i ograniczonej skuteczności już istniejących mechanizmów żółtej kartki i pomarańczowej kartki (rumuńska *Camera Deputafilor* i rumuński *Senat*).

---

27. W ostatnim pytaniu **parlamenty/izby zostały poproszone o podzielenie się wszelkimi dodatkowymi propozycjami dotyczącymi wzmocnienia dialogu politycznego** między parlamentami państw członkowskich UE a Komisją Europejską oraz o przekazanie wszelkich uwag, które uznają za istotne.

Dziewiętnaście parlamentów/izb parlamentarnych przesłało swoje odpowiedzi, charakteryzujące się różnym poziomem szczegółowości. Odpowiedzi, choć zróżnicowane pod względem zakresu i obszarów zainteresowania, skupiały się na kilku zbliżonych zagadnieniach.

- Szereg parlamentów/izb podkreśla potrzebę szybszego i bardziej zorganizowanego zaangażowania parlamentów krajowych w proces stanowienia prawa UE, począwszy od etapu przedlegislacyjnego. Oczekują szybszego dostępu do informacji, w tym planu działania i programu prac Komisji, a także do podjęcia zorganizowanego i ciągłego dialogu z Komisją, opartego na systematycznych i regularnych informacjach zwrotnych na temat uwzględniania wkładów parlamentów. Propozycje obejmowały organizowanie wymian międzyparlamentarnych przed przedstawieniem kluczowych wniosków legislacyjnych, organizację wczesnych konsultacji w sprawie programu prac Komisji i lepsze uwzględnianie opinii parlamentów narodowych w procesie legislacyjnym UE, a także prowadzenie częstszych i merytorycznych dyskusji z Komisją na etapach planowania unijnych strategii, przy należytym uwzględnieniu specyfiki krajowej (austriackie *Nationalrat i Bundesrat*, francuskie *Assemblee nationale*, francuski *Senat*, włoska *Camera dei Deputati*, holenderska *Tweede Kamer*, cypryjski *Vouli ton Antiprosopon* i rumuński *Senat*).

- Szereg parlamentów/izb wskazał mechanizm zielonej karty jako użyteczne narzędzie służące wzmocnieniu dialogu politycznego i zwiększeniu udziału parlamentów narodowych w procesie legislacyjnym UE (belgijska *Kamer van volksvertegenwoordigers/Chambre des representants*, francuskie *Assemblee nationale* i polski *Sejm*). Niemiecki *Bundesrat* podkreślił konieczność wzmocnienia skuteczności istniejących narzędzi komunikacji z parlamentami.
- Kilka parlamentów/izb oczekuje poszerzenia komunikacji Komisji Europejskiej z parlamentami poprzez udział w działaniach międzyparlamentarnych, w tym w spotkaniach organizowanych przez prezydencję i udział w posiedzeniach COSAC, a także poprzez częstsze wizyty w parlamentach narodowych. Oczekują tego francuskie *Assemblee nationale,* niemiecki *Bundestag*, grecki *Vouli ton Ellinon,* litewski *Seimas,* maltańska *Kamra tad-Deputati* i szwedzki *Riksdag.*
- Parlamenty oraz izby zaproponowały również zwiększenie znaczenia parlamentów narodowych w procesie monitorowaniu zgodności z zasadą pomocniczości poprzez wydłużenie ośmiotygodniowego okresu rozpatrywania wniosków i obniżenie progu uprawniającego do zastosowania żółtej kartki (francuskie *Assemblee nationale,* francuski *Senat* i włoska *Camera dei Deputati*).
- Niektóre parlamenty/izby podkreśliły znaczenie współpracy międzyparlamentarnej jako sposobu na wzmocnienie dialogu, koordynacji i przejrzystości. Fińska *Eduskunta* zachęcała do korzystania z istniejących konferencji i spotkań międzyparlamentarnych zamiast tworzenia nowych struktur i zasugerowała, że platforma IPEX może być w większym stopniu wykorzystywana jako platforma do wymiany informacji i tworzenia sieci międzyparlamentarnych. Podobne spostrzeżenia przesłał cypryjski *Vouli ton Antiprosopon*.
- Niemiecki *Bundesrat* wspomniał o opóźnieniach w przekazywaniu tłumaczeń wniosków legislacyjnych, które utrudniają ich sprawną kontrolę parlamentarną. Zalecił przekazywanie ich w określonych ramach czasowych po opublikowaniu tekstu w języku angielskim, aby zapewnić ich dostępność przed zakończeniem obrad Rady.
- Włoski *Senato della Repubblica* zaproponował przyznanie parlamentom narodowym prawa do składania pisemnych pytań do Komisji Europejskiej w ramach dialogu politycznego. Podobnie francuskie *Assemblee nationale* zasugerowało wzmocnienie roli kontrolnej parlamentów narodowych poprzez prawo do składania pisemnych zapytań do unijnych instytucji.

Pełne odpowiedzi znajdują się w załączniku do raportu.